

Curierul Adventist

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A. Z. Ș.
DIN
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMANIA

ANUL XLIV
MAI — IUNIE 1966

CURIERUL ADVENTIST
Organ al Cultului Creștin A.Z.Ș.
din
Republica Socialistă România

C U P R I N S

1 Mai 1966	I. Tachici
Bucurie și responsabilitate	Redacția
Lucrarea luminii	N. Bastoreală
Din experiența vieții lui Moise	C. Adv.
Privind la Isus!	A. Bălan
Pe inserat (versuri)	V. Florescu
Puterea influenței	E. Pătrașcu
Despre creștinism	C. Adv.
Probleme de doctrină	Exeget
Binefacerea	D. Ghîrcoiaș
Muncă și economie	D. Dumitrașcu
Pagini de istorie bisericească	D. Popa
Isus Hristos	H. Artinian
Biserica din Corint	M. Popa
Sînt eu vinovat?	C. Adv.
Vița și ramurile	V. Florescu
Un viu izvor de ape (versuri)	D. Florea

CURIERUL ADVENTIST

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica Socialistă România. Apare la două luni sub conducerea unui comitet. Redacția și Administrația: București, Str. Labîrint 116, Raionul T. Vladimirescu. Telefon: 21.59.60

Redactor :
Dumitru Popa

1 MAI

1966

La cea de a 76-a treaptă!

Sărbătoarea zilei de 1 Mai, a îmbrăcat și anul acesta haina frumoasă a primăverii, cu flori bogate și bucurie nespūsă. Ca ori ce fapt și eveniment al istoriei și ziua de 1 Mai, ca zi de sărbătoare a solidarității internaționale a oamenilor muncii, își are istoria ei destul de interesantă. La început, acum 76 de ani, a fost doar o simplă idee, un gând exprimat prin cuvânt, pentru un plan de viitor. A fost însă atât de puternic și real, încât a înflăcărat inimi de oameni aprinzând scinteia atitor năzuinți spre mai bine. După ce a luat ființă acest plan de a fi prăznuită o zi a celor ce muncesc, s-a răspândit cu repeziciune, ajungând să fie — 1 Mai — ziua de sărbătoare și de solidaritate a oamenilor muncii din lumea întreagă.

Cea de a 76-a sărbătorire a zilei de 1 Mai, a avut loc anul acesta pretutindeni în lume. Chiar și în țările coloniale unde pînă acum cîțiva ani nu se știa nimic despre aceasta, acum oamenii muncii organizați au serbat ziua solidarității internaționale. În capitalele tuturor țărilor, în marile metropole ale lumii, cum și în marile centre muncitorești, ziua de 1 Mai a fost sărbătorită cu un tot mai mare entuziasm și cu o tot mai importantă semnificație. În țările socialiste, ziua solidarității internaționale a muncitorilor,

s-a sărbătorit într-un cadru măreț, plin de bucurie și entuziasm.

La noi în toate orașele țării ziua de 1 Mai a fost o zi de adevărată sărbătoare a întregului popor. În capitală, marea demonstrație de 1 Mai, s-a desfășurat într-un cadru de o măreție uimitoare. Sub un cer senin, cu un soare blind încălzitor, capitala noastră a cunoscut o manifestație grandioasă de o emoționantă frumusețe.

Sute de mii de oameni ai muncii, cetățeni ai Capitalei Republicii Socialiste România, au participat cu mare entuziasm la această încântătoare manifestație de bucurie. Cu brațele pline de flori și în suflet cu nădejdi bune pentru viitor, au luat parte la sărbătoarea lor, sărbătoarea primăverii vieții celei noi.

Coloane de manifestați înaintau unele după altele, demonstrînd prin explozia bucuriei lor, prin elanul cu care muncitorii își scandau lozincile și angajamentele, și prin tot acel clocot de sentimente, mișcări și priviri, cît sînt de mulțumiți și fericiți de viața ce o trăiesc. S-a demonstrat cît de mult iubesc munca, pacea și progresul și cît de mîndri și hotărîți sînt ca să meargă pe acest drum de mărețe perspective deschise în fața poporului nostru. Cu entuziasm, cu izbucniri de gingașă spon-

taneitate, cu forță și convingere, cu pasiune și iubire, poporul își saluta conducătorii care l-au dus la succese și victorii atât de mari și glorioase. Într-un cadru cu totul sărbătoresc formații de pionieri, școlari, studenți, organizații sportive, au dat demonstrației de 1 Mai o frumusețe și un farmec minunat. Oameni ai muncii din întreprinderi și instituții, sub faldurile steagurilor ce filfuiu în bătaia adierii vîntului, și-au manifestat încă o dată cu și mai mare putere și hotărîre atașamentul lor profund față de planurile îndrăznește inițiate de conducătorii țării, prin care ei se angajează să le aducă la îndeplinire. A fost o demonstrație impresionantă în care cu veselie și multă voie bună, cetățenii patriei noastre, și-au întărit hotărîrea de a munci și lupta pentru idealurile mărețe ale poporului nostru, puse în fața lor, spre realizare, de iubii lor conducători. Marea cauză a păcii, progresul social și cultural al poporului nostru, creșterea prestigiului pe plan mondial al Patriei noastre și fericirea și bunăstarea oamenilor muncii, sînt în continuare obiectivele viitoare ale poporului nostru, care s-au oglindit în entuziasmele și grandioasele manifestațiuni și cu ocazia zilei de 1 Mai din acest an.

I. TACHICI

Bucurie și responsabilitate

1 Iunie

De când data calendaristică de 1 iunie, „cum-păna dintre primăvară și vară“, a fost reținută ca fiind ziua copilului, este greu de spus. Poate că în mod simbolic ea să reprezinte atât bucuria înviorătoare a vieții, forța ei vitală și perpetuitatea ei, cât și speranța roadelor bogate, a belșugului, a împlinirii scopului vieții, a face ceva pentru tine, pentru alții, pentru toți, pentru omenire, pentru viață, ca aceasta să poată fi îmbelșugată, pașnică, plină de roduri bune.

De totdeauna, de venirea pe lume a unui nou lăstar uman au fost legate speranțe, bucurii, posibilitatea întezării realizărilor de mâine.

Venirea lui aprinde în familie o nouă lumină, aduce o nouă căldură, generează noi responsabilități. Responsabilitatea ta de om față de cei adus pe lume, față de societatea care are nevoie de aportul lui viitor, la înfăptuirea idealurilor generației din care face parte, la păstrarea și continuarea a tot ceea ce generațiile trecute au înfăptuit. Chemarea de a fi un element pozitiv, generator de bucurie, fericire, pace.

O mare responsabilitate față de aceste dezi-derate umanitare și legitime le au părinții care în cămin, în anii prunciei, imprimă copiilor lor trăsăturile caracterului de mâine.

O responsabilitate o are societatea respec-tivă. Viitorul invocat altădată ca împlinitor al dorințelor legitime, se conjugă de mult la pre-zent în patria noastră.

Astfel, ocrotirea sănătății mamei și a co-pilului reprezintă în țara noastră o problemă de stat. Importante fonduri au fost alocate în ultimii ani construirii de noi unități sanitare, lărgirii și dotării celor existente, acțiunilor pro-filactice și înzestrării rețelei de pediatrie cu cadre medico-sanitare cât mai bine pregătite. Numai în capitala patriei noastre, statistica anului 1965 a înregistrat 2.400.000 consultații și tratamente de specialitate date de policli-nicile de copii și peste 3.550.000 consultații și tratamente date de către circumscripțiile me-dicale de copii — cifre ce nu mai au nevoie de comentarii.

La acestea trebuie să adăugăm grija pentru educarea lor, sumele enorme ce se cheltuiesc cu gratuitatea manualelor școlare și cite altele nu vin să întregescă realitățile prezente.

Nu cunoaștem când anume s-a statornicit această sărbătoare, dar fie ca frumusețea și parfumul minunat al primăverii să se împle-tească cu roadele cele bogate ale verii, fie ca strădaniile epocii noastre să pregătească oameni pe măsura sarcinilor și aspirațiilor cele nobile ale păcii și belșugului.

Zimbetul nevinovat al copilului, bobocul flo-rii și perspectiva viitorului să ne dea simțul responsabilității noastre față de copiii noștri și de epoca noastră.

REDACȚIA

*

*

„LUCRAREA LUMINII“

Tot așa să lumineze și lumina voastră...“

Lumina este elementul vital existenței oricărei vieți în universul înfinit. „Și Dumnezeu a zis: 'să fie lumină', și a fost lumină“. „Dumnezeu a numit lumina zi, iar întunericul l-a numit noapte“. De atunci și pînă astăzi, în contrast cu in-tunericul, lumina a fost iubită și dorită. Ea aduce pentru orice viețuitoare, trezire, activitate, speranțe de viitor.

— Trezire, după o noapte profundă, cufundată într-un somn adînc cu vise tulburătoare, omul așteaptă cu înfrigurare ivirea zorilor ce-i aduce liniștea sufletească.

— Activitatea în munca ce-i dă satisfacția mulțumirii de si-ne că a produs ceva, făcîndu-se folositor progresului social exis-tenței sale și a semenilor săi.

— Speranța încrederii ferici-te în lucrările viitorului..

În activitatea Domnului Hris-tos putem vedea binefacerile luminii Sale pentru noi cei cre-dincioși, îndreptîndu-ne în a-celași timp privirile spre ceea ce trebuie să facem noi. „Tot așa să lumineze și lumina voastră“ ca să dovedim deose-birea între bine și rău între adevăr și minciună, căci „odi-nioară erați în întuneric; dar acum sînteți lumină în Dom-nul. Umblați deci ca niște co-pii ai luminii“. „Ca oamenii văzînd faptele voastre să slă-vească pe Tatăl nostru care este în ceruri“.

Două sînt motivele ce ne în-deamnă la un astfel de compor-tament.

În primul rînd pentru că am trecut din „moarte“ la „viață“; și aceasta nu trebuie să lase

nici o urmă de confuzie. E regretabil că în unele cazuri trebuie să fim apostrofați că sintem tot în întuneric și nu adevărim că în viața noastră s-ar fi produs o schimbare.

În al doilea rând pentru că lumina care ne-a luminat trebuie să producă în noi schimbarea dorită și care să fie adevărată pe cărările vieții.

În manifestarea lui Dumnezeu față de poporul Său, lumina a fost totdeauna un simbol al prezenței Sale. La cuvântul creator din început, lumina a luminat în întuneric. Lumina a fost ascunsă în stîlpu de foc noaptea, călăuzind marile oștiri ale lui Israel. Lumina a strălucit cu măreție înspăimîntătoare în jurul Domnului pe Muntele Sinai. Lumina a strălucit în Sanctuar și pe dealul Betleemului cînd îngerii au adus vestea mîntuirii.

Această lucrare a mîntuirii cere ca în lumina celui mîntuit, cei din jurul său să vadă prezența lui Dumnezeu. Pentru acest ideal a lucrat și S-a rugat și Mîntuitorul nostru: „Eu în ei, și tu în Mine; — pentru ca ei să fie în chip desăvîrșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine“.

Cel care pretinde a fi creștin și a se bucura de lumina mîntuirii, dacă nu caută a se conforma principiilor de viață în lumină, nu are nimic comun cu Mîntuitorul Său. „Căci oricine face răul, urăște lumina, și nu vine la lumină ca să nu i se vadă faptele“.

„Dar oricine lucrează după adevăr, vine la lumină, pentru ca să i se arate faptele, fiindcă sînt făcute în Dumnezeu“.

Mulți creștini nu dau pe față o dorință sinceră de a cunoaște voința lui Dumnezeu și de a înțelege ce cere El de la ei. Unii dintre cei care încearcă să învețe pe alții adevărul, nu ascultă de cuvîntul lui Dumnezeu. Cu cît lucrarea lui Dumnezeu va avea mai mulți învăța-

tori de aceștia, cu atît mai puțin va prospera ea. Noi ne dăm puțin seama despre influența pe care faptele noastre o exercită asupra experienței altora. Tot ceea ce zicem, sau facem, oricît de fără însemnătate ni s-ar părea, dacă ochii noștri ar putea fi deschiși, atunci am vedea că cele mai importante succese, spre bine sau spre rău, au depîns de aceasta. De aceea nu aruncați nici o umbră întunecoasă asupra vieții altora. O religie rece și fără soare este omoritoare de suflete. Îndreptați cugetele voastre la dovezile iubirii lui Dumnezeu pentru voi și aceasta vă va face să simțiți nevoia de a trăi în lumina pe care ați primit-o.

Domnul Hristos este lumina, El ne-a luminat împrăștiind în întunericul păcatului, El ne-a redat calea adevărului și ne scapă de la moarte. Tot așa să lumineze și lumina noastră este porunca Lui. Deci cine este luminat să... lumineze !

Apostolul Pavel, înțelegînd importanța vieții sale de creștin, făcuse o preocupare a vieții lui spirituale de a se ruga pentru înțelepciune și pricepere duhovnicească, ca să se poată purta într-un chip vrednic, aducînd roade tot felul de fapte bune, ca să aibă parte de moștenirea sfinților, în lumină.

El învățase de la Mîntuitorul său care spunea: „Cuvintele pe care vi le spun Eu, nu le spun de la Mine; ci Tatăl, care locuiește în Mine, El face aceste lucrări ale Lui“. Prin aceasta Domnul Hristos arată că El era numai elementul transmisibil. Razele luminii cerești erau transmise prin El, prezentînd pe Tatăl Său, fără a-și așifa personalitatea Sa. Tot așa adevărul creștin trebuie să se pună la dispoziția Domnului Hristos și să se facă elementul transmisibil al luminii cerești pentru ca astfel lumina lui să fie salvatoare și pentru alții.

Din experiența vieții lui Moise !

În capitolul al unsprezecelea al epistolei Ap. Pavel către Ebrei, citim cele ce urmează: „Prin credință Moise, cînd s-a făcut mare, n-a vrut să fie numit fiul fiicei lui Faraon, ci a vrut mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu...“ Ebrei 11, 24—26. Alegerea căreia Moise trebuia să-i facă față, era pentru întreaga lui viață și în consecință avea să hotărască chiar sensul sau rostul existenței sale. El putea să aibă tot ceea ce-și putea dori, sau putea să-și lege viața și activitatea vieții sale de poporul Israel, care la data aceea, era un popor de sclavi al puternicului Egipt. Alegerea lui Moise prezintă cîțiva factori principali ce merită a fi studiați. Patru sînt factorii aceștia care se reliefează în această minunată atitudine a lui Moise.

1. Primul factor ce izbește la prima vedere și care putea să influențeze asupra alegerii pe care acest uriaș bărbat cu un caracter de monolit, avea să o facă, este latura materială a problemei. Să luăm din nou aminte la Ebrei 11, 26: „El socotea ocară lui Hristos ca o mai mare bogăție decît comorile Egiptului, pentru că avea ochii pironiți spre răsplătire“. Existau destule comori în Egiptul antic, capabile să atragă chiar și pe cel mai bogat om al zilelor noastre. Toate acestea, Moise le trecu pe planul al doilea, dorînd să slujească poporului său și cauzei sale. Să slujească Celui care mai tîrziu avea să-l călăuzească personal. Pentru el, conștiința chemării, cauza poporului său și iubirea față de Dumnezeu, valora mult mai mult decît toate comorile Egiptului.

Cînd Domnul Isus urcă crucea Golgotei, El a demonstrat universului întreg că cei păcătoși, dar păcătoși mîntuiți, sînt mai de preț decît toate bogățiile cerului. Apreciem noi oare la aceeași valoare legătura noastră cu Domnul Hristos și cu adevărul prezent ?

Căutînd să vedem cine are primul loc în inimile noastre și în planurile noastre, să ne rugăm lui Dumnezeu ca în ceea ce privește viața noastră religioasă, să ne dea El spiritul marilor bărbați ai lui Dumnezeu. Fie ca Bunul Dumnezeu să dea fiecărui credincios acest spirit. Ei au transmis prin veacuri această torță a adevărului care a ajuns pînă la noi. Să ne îngrijim

Toți aceia care predau sufletul, trupul și spiritul lui Dumnezeu, vor primi fără încetare noi valuri de puteri corporale și morale. Depozitele nemărginite ale cerului le stau la îndemână. Hristos le dă însuflarea Duhului Său, viață din viața Sa. Duhul Sfânt scoate la iveală puterile Lui cele mai de seamă pentru a lucra asupra minții și inimii. Harul lui Dumnezeu sporește și înmulțește însușirile lor și orice desăvârșire a naturii dumnezeiești vine în ajutorul lor. Prin conlucrarea cu Hristos ei sînt desăvârșiți în El și în slăbiciunea lor pămîntească ei sînt făcuți în stare să facă faptele Atotputerniciei.

Hristos cere o conlucrare fidelă fără de care există primejdia a deveni împotrivor. El a zis: „Ochiul este lumina trupului. Dacă ochiul tău este sănătos, tot trupul tău va fi plin de lumină; dar dacă ochiul tău este rău, tot trupul tău va fi plin de întuneric. Așa că dacă lumina care este în tine este întuneric, cit de mare trebuie să fie întunericul acesta!“

Ni se pare curios ca lumina să fie întuneric și totuși e o realitate. Cînd creștinul neglijează lumina, viața lui e dirijată de alte principii și astfel faptele lui sînt faptele care atrag dizgrația lui Dumnezeu și a semenilor săi.

Dumnezeu cere de la credincioșii Săi să fie lumini. Vorbirea lor trebuie să fie cerească și în timp ce ei se bucură de comuniunea cu Dumnezeu, vor dori să aibă relații și cu semenii lor, ca să poată exprima prin cuvinte și fapte, iubirea lui Dumnezeu pentru ei.

Pe calea aceasta ei vor putea deveni elemente pozitive și lumina nu va fi luată de la ei. Spiritul, înțelepciunea și bunătatea lui Dumnezeu, descoperite în Cuvîntul Său, trebuie exemplificate prin ucenicii lui Hristos. Dumnezeu cere de la credincioșii Săi o viețuire deoptrivă cu harul și adevărul care

le-a fost dat. Ființele dotate cu rațiune trebuie să umble în lumina care strălucește asupra lor. Dacă ei neglijează să facă aceasta, atunci lumina lor va deveni întuneric și întunericul lor devine atît de mare, în măsura în care a fost lumina pe care au avut-o.

Apostolul Pavel înțelegînd marea importanță a acestui adevăr dumnezeiesc, cit și primejdia neglijării lui, scria colaboratorului său iubit: „Pune-ți pe inimă aceste lucruri, îndeleptnicește-te în totul cu ele, pentru ca înaintarea ta să fie văzută de toți. Fii cu luare aminte asupra ta însuși și asupra învățăturii, pe care o dai altora: stăruiește în aceste lucruri, căci dacă vei face așa, te vei mîntui pe tine însuși și pe cei ce te ascultă. Mulți neglijează de ani de zile să înainteze în cunoștință și în adevărata sfințire. Ei au devenit niște piperniciți spirituali. În loc să meargă înainte spre desăvârșire, ei merg înapoi spre întuneric. Fiecare membru al comunității trebuie să simtă că mîntuirea propriului său suflet depinde de sforțările pe care le depune singur.

Predicatorul nu poate mîntui pe nimeni. El poate fi numai un canal transmițător. Dar după ce lumina e dată, e lăsat pe seama credincioșilor săi de a-și însuși această lumină. Fiecare trebuie să simtă că are o răspundere personală față de lumina primită.

Față de acest adevăr dumnezeiesc, este cazul să eliminăm tot răul din viața noastră, primind sfatul bătrînului și încercatului apostol: „Știți iarăși că am fost pentru fiecare din voi, ca un tată cu copiii lui, vă sfătuiam, vă mîngîiam și vă adeveream, ca să vă purtați într-un chip vrednic de Dumnezeu, care vă cheamă la Împărăția și slava Sa“.

Pastor :

N. BASTOREALĂ

ca lumina ei să continue a arde în toată curăția și strălucirea ei inițială.

2. Al doilea factor de seamă în alegerea lui Moise, a fost poziția sau numele său. În culele fiecărei inimi omenești stă dorința de a fi „cineva“. Și nu este un lucru rău a avea această dorință. Din contră. Bine îndrumată și călăuzită, dorința aceasta este forța interioară ce dă puteri, aripi ființei omenești, de a face ceva care să-l recomande ca atare. Mulți dintre noi nu dorim să admitem acest lucru deschis, dar aceasta este realitatea mărturisită sau nemărturisită. Căutînd să evaluăm alegerea făcută de Moise, putem să constatăm că poziția, numele, prestigiul său, sînt la superlativ, demne de cea majestuoasă și impunătoare reprezentare în marmoră a lui Michelangelo și el un gigant al artei.

Este în adevăr iubirea ta pentru Domnul Isus atît de puternică, încît să te așezi alături de El, într-o slujire dezinteresată și cinstită? Să trăiești în umbra Golgotei și lumina Bisericii Sale?

3. Al treilea factor ce a transformat pe Moise, este factorul ce nu poate fi subestimat și anume așa numitele stimulente ale vieții: Indiferent de ceea ce s-ar înțelege prin aceasta — excepție făcînd preocupările ce oțlesc corpul și întăresc facultățile mintale — trebuie

„Privind la Isus...!”

Elementul esențial al vieții noastre este idealul pe care ni l-am fixat ca să-l ajungem. Și cu cât vom fixa ochii sufletului nostru asupra obiectivului urmărit, cu atât vom suferi transformarea caracterului și înfățișării noastre. Omenirea se dezvoltă imitând și creștând ceea ce alții au plămădit în gândirea lor, sau încercând să realizeze înainte de timp, năzuințele lor.

Un credincios va urmări mereu pe acei eroi ai credinței pe cari i-a înțeles mai bine, întrucât a găsit în ei idealul sau năzuințele sale. Sigur, ideal este ca fiecare dintre cei ce cred, să privească în principal la Domnul Isus. Cei ce au făcut și fac lucrul acesta, au ajuns sau vor ajunge la o asemănare totală cu El!

Se povestește despre un prinț că din naștere era cam adus de spate, și când a ajuns la vîrsta bărbăției era foarte îndispus din cauza diformității lui fizice.

Într-o zi a spus celui mai renumit sculptor al Său: „Fă o statuie a mea cu spinarea dreaptă, așa încît să mă pot vedea așa cum aș fi putut fi”.

Cînd statuia a fost terminată, prințul i-a spus: „Așez-o într-un colț ascuns al grădinii mele unde s-o pot vedea mai des”.

Și, așa, lună după lună, un după an, principele cu spinarea strîmbă se ducea singur în grădină și privea cu dor chipul omului care ar fi putut să fie el, și de fiecare dată părea că singele său fierbe și inima palpită mai puternic.

Cu trecerea timpului, oamenii au început să spună: „Spinarea prințului nostru nu mai este așa de încovoiată cum era. Prințul se pare să aibă o înfățișare mai nobilă, mai impunătoare”.

Și, veni ziua cînd prințul a mers în grădină ca de obicei, cînd de-odată și-a dat seama că spinarea lui era tot atît de dreaptă ca și a statuii, și fruntea lui la fel de nobilă.

El devenise omul ce dorise să fie.

Prin aceasta, se ilustrează unul dintre cele mai mari adevăruri arătate în Sfintele Scripturi. În ele se dă asigurarea că noi putem ajunge persoana ce dorim să fim.

Apostolul Pavel, care dovedise un caracter cu totul opus, după ce văzuse pe Domnul Isus pe drumul Damascului a devenit cu totul un alt om, căutînd să devină asemenea cu El. Apoi, declară: „Noi privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă slava Domnului, și sîntem schimbați în acelaș chip al lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului”. 2 Cor. 3, 18.

Ațintindu-ne privirea la Domnul Isus, noi putem fi schimbați după chipul Lui de slavă. Devenim ca El, cînd Îl privim ca model al nostru.

Procedura aceasta, cuprinde în sine o completă transformare, nu numai o conformare. Ea este tot atît de reală ca și transformarea unei omide neatractive într-un fluture de toată frumusețea. Schițează-ți felul de persoană ce dorești să devii, să fii. Puneți o țintă. Păs-

să luăm în considerație cele spuse de Sf. Apostol Petru: „Ce fel de oameni ar trebui să fiți voi, printr-o purtare sfîntă și evlavioasă”. 2 Petru 3, 11. Și de asemenea să luăm aminte la cele ce citim în Filip. 2, 15: „ca să fiți fără prihană și curați, copiii ai lui Dumnezeu, fără vină”. Cit despre Moise... nu ne îndoim cîtuș de puțin de justetea alegerii făcute: „ci a vrut mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu, decît să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului”. Ebrei 11, 25. De fapt, cel rău nu folosește niciodată expresia „pentru o clipă”. El niciodată nu arată de la început... tragedia sfîrșitului.

Ca oameni ai credinței, sîntem chemați, în numele Celui ce iubește sufletele noastre, a ne cerceta bine viața și umblarea noastră.

4. Și acum să vedem care este cel de la patrulea factor al experienței marelui Moise.

Avînd în vedere că problema în discuție afectează întreaga viață, așa cum știm că a fost cazul cu Moise, problema avantajelor materiale este o problemă foarte importantă. De asemenea o mare importanță are și poziția, prestigiul cuiva. Problema stimulului în viață își are locul în viața oricărei persoane. Dar cea mai importantă dintre toate și care ne confruntă pe fiecare, în fiecare moment al vieții, este de a asculta chemarea Domnului Hristos de a-I urma. Aceasta este o problemă personală și nu avem decît să alegem între două alternative. Sau acceptăm... sau Îl respingem. Nu există o a treia poziție.

Sîntem invitați să privim spre Acela care „ridică păcatele lumii”. Spre „Mielul lui Dumnezeu... Junghiat...” și înălțat între cer și pămînt pentru mîntuirea tuturor celor ce cred în jertfa Lui mîntuitoare. Aici putem face alegerea cea bună. Văzîndu-L pe crucea Golgoței cu fruntea însîngerată și cu coroana de spinî prinsă într-un cerc de răni sîngerînde, cu coasta împunsă și cu picioarele și mîinile fixate-n piroane ca... să nu mai scape, aici în fața acestei scene sînt cei ce cred, chemați să-și spună cuvîntul hotărîrii lor. Moise, și l-a spus la timpul lui și binecuvîntările lui Dumnezeu l-au însoțit pretutindeni. Și chiar dacă ultima lui dorință n-a putut fi împlinită din cauza neascultării lui, Dumnezeu l-a onorat și mai mult, l-a smuls morții înviindu-l, ca răsplată a alegerii și slujirii lui. Dar Moise... a fost. Noi... sîntem. Moise a ales. Noi... alegem.

Fie ca și lucrarea alegerii noastre să aibă aceeași coroană a răsplătirii cerești.

C. ADV.

trează înaintea ochilor un tablou a ceea ce dorești să ajungi. Caută legătura dintre ceea ce ești și ceea ce aștepti să fii. Puneți în față felul de persoană — de om — ce dorești să devii.

Cînd Petru a fost adus la Isus de fratele său Andrei, Domnul a zis: „Tu ești Simon fiul lui Iona; tu te vei chema Chifa”. Ioan 1, 42.

Domnul a văzut, că ceea ce era el, nu trebuia să servească de model pentru viitor.

Cine era el, și cine urma să fie, erau două probleme cu totul deosebite.

Petru era un bărbat nepromițător. El era un pescar necultivat, nestatornic, gata să ia foc repede. Înfrățirea lui, arăta că el avea un lung drum de umblat pînă ar putea fi transformat.

Lui, Domnul Isus i-a zis: „Tu ești, dar a adăugat repede: „Tu vei fi”.

El era totdeauna cel dintîi care să vorbească, să sfătuiască, fără să gîndească.

Nu cumva ne găsim portretul în Petru?

Domnul Isus a luat acest pescar furtunos și a făcut din el un predicator puternic în cuvînt și faptă.

El a fost transformat de la impulsivitate pripită, într-un stîlp al bisericii.

Poate că mulți, așa cum facem și noi, cunoscînd defectele lui Petru, au clătinat din cap și au zis: „Nu se poate scoate nimic din el. Îl cunoaștem noi prea bine”.

De cele mai multe ori, nu sîntem dispuși a crede că și alții pot fi schimbați, transformați de Domnul Isus.

În privința aceasta, trebuie să urmăm exemplul marelui apostol Pavel care a spus: „Fac un singur lucru: uitînd ce este în urma mea și aruncîndu-mă spre ce este înainte, a-

lerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu în Hristos Isus”. Filip. 3, 13—14.

Se spune adeseori: „Firea omului nu poate fi schimbată”. Aceștia, nu numai că sînt lipsiți de credință, dar refuză a crede schimbările cari au loc în fiecare zi. Dumnezeu poate să schimbe firea omului și în fiecare zi au loc schimbări minunate.

Auzim de multe ori spunîndu-se: „El nu mai e omul care a fost odată”. Nu-ți vine să crezi ce a putut ajunge cineva, despre care aveau o profundă admirație. Acum e dărăpănat. Prin lipsa lui de stăpînire de sine, și-a pierdut starea de mai înainte.

Dar, se poate spune și altfel: „El, nu mai e omul care a fost odată!

Cum a fost? A fost dărîmat, dar și-a revenit prin transformarea datorită puterii lui Dumnezeu care a lucrat în el.

Se spune despre Sfîntul Augustin, că era un tînăr inteligent, dar foarte risipitor din toate punctele de vedere. Dar, cînd a îngăduit Domnului Isus să ia în stăpînire viața lui, el a devenit o mare lumină pentru biserica creștină.

După ce tot apostolul Pavel enumeră în 1 Cor. 6,9—10, păcatele de care se făcuseră vinovați înainte de a crede, de a fi schimbați, conchide: „Și așa erați unii din voi” apoi spune: „Toate lucrurile îmi sînt îngăduite, dar nu toate sînt de folos; toate lucrurile îmi sînt îngăduite, dar... nimic nu trebuie să pună stăpînire pe mine”. 1 Cor. 6, 11. 12.

Nu există putere mai mare decît această putere transformatoare.

Chiar și îngerii se minunează de felul cum sînt schimbate viețile oamenilor.

„Îngerii sînt uimiți cînd privesc transformarea de caracter săvîrșită în aceia care se predau lui Dumnezeu și ei își exprimă bucuria în cîntări de laudă încîntătoare față de Dumnezeu și față de Miel. Ei văd pe aceia care din fire sînt copii ai miniei, preschimbați și devenind lucrători împreună cu Hristos”.

E ceva în viața noastră, care are nevoie de schimbare? Nervozitatea, nemulțumirea, vorbirea de rău, etc. Și acestea pot fi transformate. Domnul Isus ne poate lua zdrențele murdare și să ne facă curați și albi.

Dar, înainte de a ajunge la ceea ce „vei fi”, noi trebuie să ne vedem așa cum „sîntem”. Nu ne putem aștepta să devenim curați, transformați, dacă nu ne dăm seama că sîntem murdari. David își recunoștea greșelile. El știa că are nevoie să fie spălat, curățit și albit. Ps. 51, 1. 2. Cînd ne dăm seama de grozăvia păcatului nostru, atunci dorim să fim schimbați. Atunci Duhul Domnului Isus, va trezi conștiința noastră și vom dori o schimbare desăvîrșită.

Să dorim și să venim la El așa cum sîntem. Într-o seară un om neîngrijit, a intrat într-o farmacie și a spus: „Vă rog, aveți ceva contra unei răceli grele?”

Farmacistul după obișnuința profesională, a întreat: „Aveți rețeta cu Dvs.?”

„Eu n-am nici o rețetă, dar am adus răceala cu mine!”

Lucrul acesta este exact așa cum dorește Dumnezeu ca păcătoșii să vină la El.

Pentru aceasta, n-avem nevoie să aducem o rețetă. Această, ne va încurca. Dar, dacă vom veni la El așa cum sîntem, El va realiza o schimbare desăvîrșită în viața noastră.

Marele scriitor rus Lev Tolstoi, povestește viața a doi oameni cu totul opuși. Unul se străduia să trăiască după cele mai stricte principii ale cinstei și adevărului, iar celălalt se lăsa condus de firea pătimașă înăscută și cultivată de anturajul în care trăia.

A fost odată, zice scriitorul, doi oameni. Unul din ei trăia numai cu minciuni și înșelătorii, iar celălalt numai cu cinstea și adevărul. Mincinosul era mai instărit decât cel cu adevărul.

„Ei prietene“, zise într-o zi mincinosul, „ce părere ai“? Nu crezi tu oare că în lumea asta-i mai bine de cel de trăiește cu minciuni, decât acela care trăiește cu adevărul“?

„Nu răspunse acesta, nu cred. E adevărat, că de multe ori mai repede izbutești cu minciunile, dar... nu trece mult și vine ceasul părerilor de rău, al regretelor“.

„Ia stai, fac prinsoare cu tine pe tot ce am. Să întrebăm și pe alții ca să-și dea părerea. Dacă tu vei avea dreptate, îți dau toată averea mea care e mai mare decât a ta de zece ori, iar dacă pierzi, mi-o dai tu pe a ta“.

„Nu, așa prinsoare nu fac. N-am nicio nevoie de bunurile tale și nici nu vreau să-mi primejduiesc agoniseala de pînă acum“.

„Avem timp. Sintem tineri, ca să vedem care mijloc de a trăi în lume e mai bun, mai cinstit, mai de folos“.

Au trecut anii, ei au îmbătrînit și valurile vieții i-au întîlnit iarăși.

„De mult nu ne-am mai văzut frate“, zise Minciună. Nici nu credeam să ne mai vedem vreodată. Cum îți merge? Te-ai îmbogățit cu adevărul“?

„Nu, nu m-am îmbogățit! Dar slavă Domnului! Sînt sănătos, o duc bine. Dumnezeu mi-a dat un băiat bun, care are

„Pe înserat“

Cînd seara-n luncă s-a lăsat, un greier tot mai cîntă
Și flori micuțe capu-și plec, și-n cîntul lor adorm.
S-e-aprind lumini de licurici, privesc, și-n cîntul lor
Și vraja ei din orice loc, cuprinde pe-orice om.

Cînd noaptea-și țese pînza ei, e-atîta gingășie,
Cu-al unei fir de borangic vesminte se gătesc.
Coline, crînguri și păduri le-mbracă-așa cum știe;
Și totu-i nou, și-așa frumos! Ceva dumnezeiesc.

Încîntă ochiul cînd privești boltirea minunată
Ce-n noapte stele mii mulțimi, măreț o-mpodobesc.
N-al stelelor întins cuprins zbura-voi eu odată,
Cu toți acei răscumpărați și eu să mă gădesc.

V. FLORESCU

grijă de toată casa și de... mine.

„N-ai decât un băiat, și nici o fată“?

„Da, unul singur și nici o fată“.

„Eu, am băieți și fete, și cu toate că-s mai mulți, nu vor să se gîndească la mine.“

„Dar, ce e mai rău, e că nu vor să mă cinstească niciunul. Îmi risipesc tot ce-am agonisit fără nici o rușine. În scurt, bătrînețea mea e tristă și nu-i de loc plăcută“.

Sărace prietene, cum ai ajuns, se gîndi Adevărul. Ai mințit, ai înșelat și acum ți se plătește cu vîrf și îndesat.

Ap. Pavel spunea că era cel dintîi dintre păcătoși. Cu cît ci-

neva este mai aproape de Domnul Isus, cu atît e mai puțîn lăudăros, deoarece își dă seama de curățenia Lui.

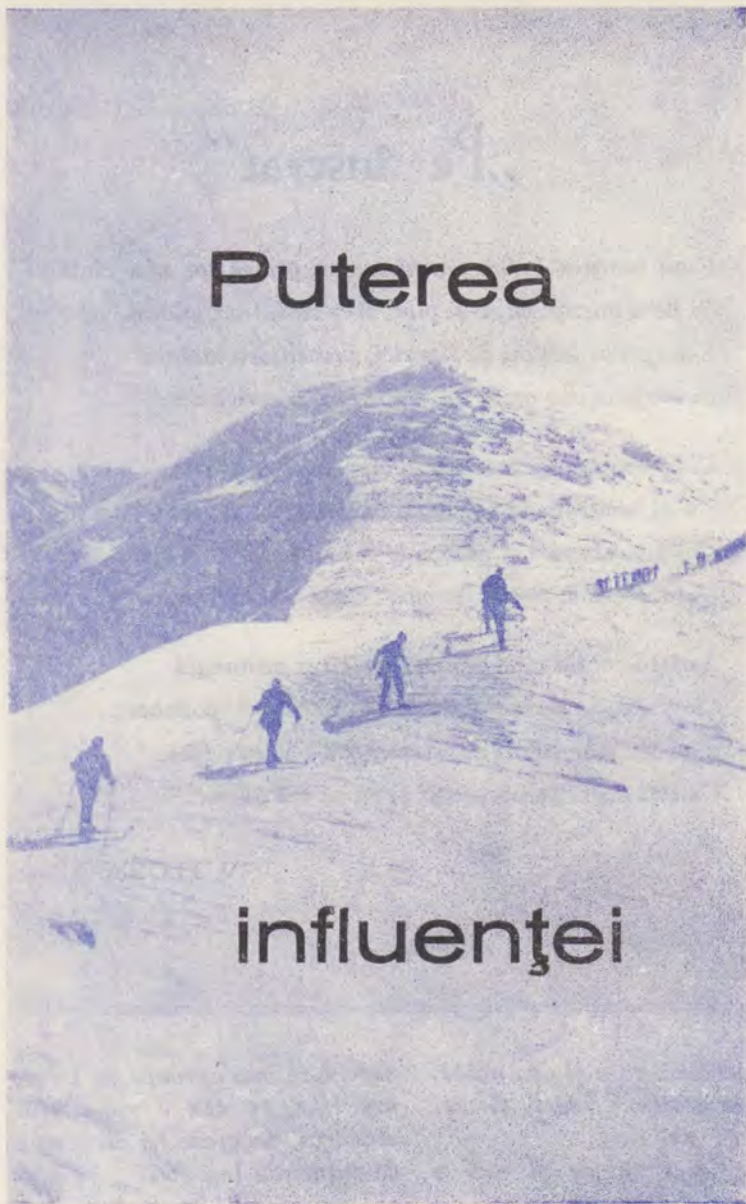
„Dacă ochiul este totdeauna spre El, lucrarea Duhului nu încetează pînă cînd sufletul nu e făcut după chipul Său“.

Dorim noi să ajungem după chipul Său? Atunci, ca oameni ai credinței, ca slujitori ai lui Dumnezeu, să privim la Domnul și Mîntuitorul nostru și privind să trăim viața Lui, caracterul nostru, să reflecteze caracterul Său și atunci vom fi tari în nădejdea de a fi veșnic cu El.

A. BĂLAN

Puterea

influenței

Cine nu s-a jucat în copilărie cu un magnet? Pentru a înțelege fenomenul influenței sociale, să ne amintim de un fenomen fizic care ne amuza joaca noastră din copilărie și a nume de fenomenul influenței magnetice. Atunci când apropiem un magnet de o bucată de fier, aceasta se magnetizează la rîndu-i atrăgînd ace, cuie etc. Bucata de fier se magnetiza numai la o simplă apropiere de aceasta. Următoarea povestire ilustrează faptul că și în viața

socială are loc un astfel de fenomen. Ceea ce sîntem și ceea ce facem influențează, conștient sau inconștient, modificînd purtarea, concepțiile și sentimentele noastre. Întîmplarea s-a petrecut într-o casă de odihnă. Aproape toți oaspeții fuseseră acolo timp mai îndelungat și ajunseseră să se cunoască foarte bine. Faptul acesta îi făcu să fie foarte neglijenți. „Ca atare, povestește unul dintre oaspeți, ne-am zis că ar fi prea mult deranj să ne mai schimbăm

pentru timpul mesei și ajunsese să venim așa cum se nimerea, din pat, de la pescuit sau de la plimbările noastre. Și purtarea noastră ajunsese tot așa de neglijentă ca și îmbrăcămintea. Venisem acolo să ne odihnim și lucrurile acestea mărunt nu mai contau, ziceam noi.

„Într-o zi au mai venit însă oaspeți noi, o tinără văduvă cu fiul ei, Andrei, un flăcăiuș simpatic și vioi. Prima dată cînd a venit în sala de mese, ținîndu-se drept, cu înfățișarea bărbătească, cu cravata și gulerul în desăvîrșită ordine, escortînd pe mama sa ca pe o prințesă și stînd în picioare nu numai pînă cînd ea lua loc la masă, ci toate doamnele, cu toții am simțit că un vînt de aer nou a venit între noi și toți cei de față, gîndesc eu, s-au mai îndreptat puțin. Cu toate acestea am privit unul la altul și am dat din cap, ca și cum am fi zis, n-are să ție mult lucrul acesta. Noi eram străini și în familiaritatea de toate zilele, nu ne-am îndoit că toate acestea se vor duce.

Dar lucrurile n-au fost așa. Andrei era un băiat plin de viață și zglobiu ca oricare băiat. Dar cu douăzeci de minute înainte de masă, mama lui sufla într-un fluier și indiferent unde s-ar fi aflat, sau ce-ar fi făcut, lăsa totul la o parte și da fuga să se pregătească. De fiecare dată cînd venea la masă, cu fața curată, părul pieptănat și hainele cu îngrijire aranjate, era el însuși o predică de curățenie și respect de sine, care era simțită de noi toți. Nu mult după aceea, unul cite unul începurăm să răspundem la sunetul fluierului, ca și Andrei. Unul pune la o parte pantalonul de bicicletă, altul haina sa și fonată sau îmbicsită de praf, pînă cînd cu greu ți-ar fi venit să crezi că e aceeași societate de acum cîteva zile.

La fel a fost cu purtarea. Politetea lui simplă, neafectată și

neschimbată la masă, pe terasă, oriunde îl întâlneai, spiritul lui de a ajuta; respectul lui față de cei mai în vârstă; serviabilitatea lui față de toți, erau învățătura cea mai bună — aceea a pildei. Ca urmare, neglijenții începură să ia aminte, egoiștii să se simtă rușinați și nepăsătorii să se înfrîneze. Și așa în mai puțin de o lună, întreaga atmosferă a acelui loc a fost schimbată de influența unui băiat, și singurul care nu-și dădea seama de aceasta era chiar el“.

Este fără îndoială un incident plăcut. Acest băiat a însămintat lucruri frumoase și bune în societatea ce-l înconjură, ca și cum ar fi avut o putere magnetică.

Fiecare om este însă înconjurat de o anumită atmosferă a sa proprie, o atmosferă încărcată poate cu puterile dătătoare de viață ale credinței, curajului, speranței și parfumată de mirosul plăcut al iubirii, sau întunecoasă și rece, din pricina ceței nemulțumirii și egoismului, ori otrăvită prin petele mortale ale păcatului îngăduit. Prin atmosfera ce ne înconjoară, fiecare persoană cu care venim în contact, este influențată, cu știință sau fără știință.

Este plină de taină legătura care leagă inimile omenești laolaltă, așa încît simțurile, gusturile și principiile a două persoane se contopesc unele cu altele. După cum în ceară se imprimă ușor imaginea obiectului dorit, tot astfel mîntea reține impresia produsă de relații și tovărășii. Influența ca în cazul citat, poate fi înconștientă (cum este de fapt de cele mai multe ori), dar aceasta nu însemnează că este mai puțin puternică.

Aruncați o piatră în lac; ea va forma un val, și apoi altul și altul, cercul se va lărgi din ce în ce mai mult, pînă va atinge țărîmul. Tot astfel este și cu influența vieții noastre. Dincolo de cunoștința sau bănuiala noastră ea vorbește spre binecuvîntare sau blestem.

Fenomenul influenței sociale îl mai putem asemăna cu o avalanșă. De sus din vîrful muntelui pornește o piatră, care va mișca o altă piatră din locul ei, la rîndu-i aceasta va mișca și ea o piatră. Așa mai departe, de la o simplă piatră pornită din vîrful muntelui se ajunge în vale la o avalanșă puternică căreia nu-i mai poate sta nimeni în cale.

Influența se poate manifesta în două sensuri opuse. Ea se poate manifesta atît spre bine cît și spre rău. Direcția în care se va manifesta influența vieții noastre depinde de atmosfera ce ne înconjoară.

Un lucru pe care ar trebui să nu-l uităm niciodată este că influența poate fi o putere spre rău“. Dintre multele învățături din viața lui Solomon, nici una nu este accentuată mai mult ca puterea influenței spre rău. În ultima parte a vieții sale, Solomon s-a pocăit și pocăința sa a fost sinceră, totuși vătămarea adusă de exemplele faptelor sale rele, nu a mai putut fi reparată. În umblarea neguită a multora din bărbații care i-au urmat, pot fi găsite urmele influenței vieții lui Solomon.

Chinuit de reflexii amare, Solomon, declara „Un singur păcătos nimicește mult bine. Muștele moarte strică și acresc undelemnul negustorului de unsoari; tot așa puțină nebunie biruie slava și cinstea“. Ecl. 9, 18 u.p. 10, 1.

Că influența vieții noastre poate fi o putere spre rău este un cuget înfricoșat și totuși este posibil. Un singur suflet dus la ruină de influența vieții noastre — cine poate evalua această pagubă? O singură faptă pripită, un cuvînt rostit nechibzuit din partea noastră, poate exercita o influență atît de adîncă asupra vieții altuia, încît îi va aduce ruina sufletească. O singură pată în caracterul nostru poate produce mult rău.

După cum sămînța semănată produce recoltă și aceasta semănată iarăși înmulțește recolta, tot astfel este și în relațiile noastre sociale, această lege nu dă greș. Orice faptă și orice cuvînt este o sămînță care va aduce fruct. Orice faptă de amabilitate binevoitoare, de ascultare și de tăgăduire de sine se reproduce în alții și de la aceștia mai departe. Astfel prin influența noastră, fără să ne dăm seama pot fi binecuvîntați mii. Tot astfel și orice faptă de invidie, răutate și intrigă este o sămînță care va răsări într-o „rădăcină de amărăciune“, prin care mulți vor fi mînjiți, ne spune apostolul Pavel în Ebrei 12, 15. O, și cît de mare va fi numărul celor „mulți“ otrăviți! În felul acesta semănarea binelui și a răului se face acum pentru timp și veșnicie.

E. PATRAȘCU

BETIA

Fiul meu, de astă dată
Am crezut de datorie
Și de drept, ca și un tată,
Să-ți vorbesc despre beție.

Vai, beția e în lume
Patimă înjosoare;
Ea distruge bunul nume
Și parfumul scump din floare.

Rodul ei: potop de lacrimi,
Sărăcie, boli, molimă,
Furt, minciună, mii de patimi,
Trîndăvie, jaf și crimă.

Drumul ei e plin de rele;
Ceartă, vaiete, jelire;
Bani, putere, sănătate:
Spulberate-s de beție.

Plînga plăgilor în viață,
Răutate de rău plină.

Fiul meu, beția-nvață
S-o stirpești din rădăcină.

PETRE V. CAZAN

Despre creștinism

Creștinismul este viață — viața lui Hristos în inima credinciosului. „Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine“. Gal. 2, 20.

Taina întrupării începu cînd în persoana Domnului Isus din Nazaret „divinitatea luă trup omenesc“. Ea se va termina cînd cei mintuiți

vor sta desăvirșiți înaintea lui Dumnezeu în veșnica Sa împărăție. Atunci, cei mintuiți vor ajunge părtași de natura divină prin unirea a ce este omenesc, cu aceea ce este dumnezeiesc, în persoana Fiului lui Dumnezeu.

Nu pentru Sine, ci pentru noi Fiul lui Dumnezeu întîmpină și birui păcatul în trup omenesc. Nu pentru Sine, ci pentru noi îndură El ispita în pustie și în timpul pămîntești Sale lucrări a fost ispitit

în toate lucrurile“ „ca și noi, dar fără păcat“. Ebr. 4, 15.

Viața Sa este mai mult decît un exemplu; este mai mult chiar decît o dezvăluire a ceea ce poate săvîrși natura omenească în unire cu puterea divină; este triumful firii renăscute asupra păcatului. Biruința este în Hristos și El o dă tuturor celor ce rămîn în El. Celei căreia i se făcuse mare har și era „binecuvîntată între femei“ îngerul îi vesti că: „va naște un Fiul, și-i vei pune numele Isus, pentru că El va mîntui pe poporul Lui de păcatele sale“. Mat. 1, 21.

„Oricine face păcat, face și fărădelege; și păcatul este fărădelege“. 1 Ioan 3, 4. Deci, a mîntui din păcat, nu este doar o interpunere între păcătos și osînda păcatului, ci a scăpa chiar de păcat, adică de neleguire, de păcătuire. Lucrul acesta este lămurit arătat în Romani 8, 34: „Căci lucru cu neputință Legii, întrucît firea pămîntească o făcea fără putere — Dumnezeu a osîndit păcatul în firea pămîntească, trimețînd, din pricina păcatului, pe însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului“.

Laolaltă cu aspra muștrare a Mintuitorului către laodiceeni (Apor. 3, 14—22), se găsesc și aceste cuvinte încurajatoare „Eu muștru și pedepsesc pe toți aceia, pe care-i iubesc. Celui ce va birui, îi voi da să șadă cu mine pe scaunul meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie“.

Dacă s-ar pune întrebarea cum se poate dobîndi biruința aceasta de creștin, răspunsul este: prin credință. Prin credință sîntem îndreptați: „Deci, fiindcă sîntem socotiți neprihăniți, prin credință, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos“. Rom. 5, 1. Prin credința în Hristos sîntem făcuți părtași de firea dumnezeiască. Prin El ne-au fost date „făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești“. 2 Petru 1, 4 pr. p.

Descoperirea Scripturii împlinește o dorință a ființei celui ce crede, vorbind despre un Mintuitor din păcat, despre posibilitatea înfrîngerii păcatului și a generatorului lui Satana.

În Domnul Isus Hristos este putere de mîntuire, de scăpare nu numai din păcat, ci de la a păcătui. Și aceasta este „taina ascunsă din veșnicii și în toate veacurile, dar descoperită acum sfinților Lui, cărora Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăția slavei tainei acesteia, și anume: Hristos în voi, nădejdea slavei“. Col. 1, 26, 27.

C. ADV.

„Probleme de doctrină“

Printre problemele de exegeză biblică ce au constituit punctele de discuție în sinul bisericii creștine, se află și problema „vechiului și noului legământ“, de asemenea și binecunoscuta problemă a „valabilității celor Zece Porunci“ în totalitatea lor.

„Sf. Scriptură, spun unii dintre cei ce contestă valabilitatea și obligativitatea celor Zece Porunci, formează legământul pe care Dumne-

zeu l-a făcut cu poporul Israel la Sinai, deci este legământul cel vechi (Deut. 4, 13)“.

„Acest legământ a fost desființat iar noi, spun aceștia, trăim acum sub noul legământ. În consecință, noi nu avem nimic a face cu cele „Zece Porunci“.

Cum se prezintă cele de mai sus în lumina cea clară a învățăturilor Sf. Scripturi ?

Textul Sf. Scripturi sună astfel : „El și-a vestit legământul Său, pe care v-a poruncit să-l păziți, cele Zece Porunci ; și le-a scris pe două table de piatră“. Deut. 4, 13. Aici, cuvântul cheie este expresia „legământ“, tradus din expresia ebraică BERITH, care poate fi tradusă cu „invoială“, „convenție“. Caracteristica principală a acestor expresii, este ideea de înțelegere între două sau mai multe persoane sau părți“. Dictionarele definesc astfel expresia „legământ“ : „o înțelegere între două sau mai multe persoane sau părți“. În mod normal noi înțelegem un legământ ca fiind o înțelegere perfectată. În această expresie, noi putem găsi diferite referiri la legământul pe care Dumnezeu l-a făcut cu poporul Iudeu al exodului. De exemplu : „Domnul Dumnezeu nostru, a încheiat cu noi un legământ la Horeb“. Deut. 5, 2. „Cînd m-am suit pe munte, ca să iau tablele de piatră, tablele legământului pe care l-a făcut Domnul cu voi, am rămas pe munte patruzeci de zile și patruzeci de nopți, fără să mănînc pîine și fără să beau apă“. Deut. 9, 9.

Atunci, de ce a descris Moise cele Zece Porunci ca fiind un legământ ? Pentru același motiv pentru care Moise putea spune Izraeliților : „Am luat vițelul pe care-l făcuse răți, isprava păcatului vostru, l-am ars în foc, l-am sfărîmat pînă s-a făcut praf, și am aruncat praful acela în pîriul care curgea din munte“. Deut. 9, 21. Vorbind în sensul cel strict al cuvîntului, păcat a fost întoarcerea lor către un dumnezeu fals, o acțiune a voinței lor răzvrătite, în realitate, vițelul a fost acela datorită căruia a fost săvîrșit păcatul. Tot la fel, deși legământul a fost „făcut“ prin acțiunea voinței poporului Israel ca un răspuns lui Dumnezeu (Exod 19, 5—8), cele Zece Porunci au fost acelea care au stat la baza legământului, obiectul legământului. Unele dicționare arată faptul că expresia „legământ“ arată un contract solemn între

membrii unei biserici pentru menținerea credinței, disciplinei, etc. ; de asemenea vizează și documentele privitoare la un asemenea legământ.

Cînd poporul Israel a venit la Sinai, Domnul le-a spus prin Moise : „Acum dacă veți asculta glasul Meu, și dacă veți păzi legământul Meu, veți fi ai Mei dintre toate popoarele, căci tot pămîntul este al Meu ; Îmi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfînt. Acestea sînt cuvintele pe cari le vei spune copiilor lui Israel“. Ex. 19, 5. 6. Răspunsul poporului Israel a fost acceptarea totală : „Tot poporul a răspuns : 'Vom face tot ce a zis Domnul' Moise a spus Domnului cuvintele poporului“. Ex. 19, 8.

Apoi, în capitolul următor, urmează proclamarea celor Zece Porunci chiar de Dumnezeu cu vocea Sa. Apoi aceasta este urmată în următoarele trei capitole, de rezumatul unor prescripții civile, care arată aplicarea principiilor Decalogului, cum și de către un și mai scurt sumar a unor cerințe ceremoniale, pe care Domnul le-a dat poporului prin Moise. Apoi în capitolul 24 noi citim că Moise „a spus poporului toate cuvintele Domnului“ și din nou poporul a răspuns : „Vom face tot ce a zis Domnul“. „Moise a scris toate cuvintele Domnului. Apoi s-a sculat dis de dimineață, a zidit un altar la poalele muntelui, și a ridicat douăsprezece pietre pentru cele douăsprezece semînți ale lui Israel. A trimis pe niște tineri dintre copiii lui Israel, să aducă Domnului arderi-de-tot, și să junghie tauri ca jertfe de mulțumire. Moise a luat jumătate din sînge, și l-a pus în străchini, iar cealaltă jumătate a stropit-o pe altar. A luat cartea legământului, și a citit-o în fața poporului. Ei au zis : „Vom face și vom asculta tot ce a zis Domnul“. Exod 24, 3—7. „Apoi... Moise a luat sîngele animalelor de jertfă și... a stropit poporul, zicînd : 'Tată sîngele legământului, pe care l-a făcut Domnul cu voi pe temeiul tuturor acestor cuvinte'“. Exod. 24, 8.

Cum am văzut pînă aici, raportul Scripturii arată în mod explicit, că nu cuvintele legilor și poruncilor ce au fost date, erau legământul, ci legământul a fost făcut tocmai avînd în vedere „toate aceste cuvinte“.

Referindu-ne la cele scrise de noi anterior cu privire la cele două legi, putem completa ideea cu următoarele gînduri :

1. Faptul că Moise a scris o copie a celor Zece Porunci în această „Carte a legământului“, lucrul acesta nu micșorează importanța faptului cum că Dumnezeu a scris Decalogul cu propria Sa mînă pe cele două table de piatră. O copie implică neapărat un original. Au fost făcute nenumărate copii ale celor Zece Porunci. Izraeliții au auzit Decalogul prezentat numai de către Dumnezeu. Ei au făgăduit că vor asculta. Moise, dîndu-le o copie ca ei s-o vadă scrisă într-o carte, a făcut ca asigurarea să fie dublă, cum că ei își dau pe deplin seama de ceea ce ei s-au legat să facă. Dumnezeu, nu transferase încă cuvintele Decalogului pe tablele de piatră. Deosebirea dintre atingerea pămîntescă a mîinilor lui Moise și de mîna cea divină a lui Dumnezeu, cum și deosebirea puternică dintre diferitele legi din cartea scrisă de Moise și legea morală unică și supremă, este puternic subliniată în citeva versete. „Domnul a zis lui Moise : 'Suie-te la Mîne pe munte, și rămii acolo. Eu îți voi da niște table de piatră cu Legea și poruncile, pe cari le-am scris pentru învățătura lor'“. Exod 24, 12.

2. Faptul că în acest legământ erau cuprinse legi, porunci și citeva precepte ceremoniale lingă cele Zece Porunci, nu face ca toate acestea să fie o singură lege, sau să ștergă caracteristicile distinctivă ale lor. Esența legământului, a înțelegerii dintre Dumnezeu și poporul Israel a fost aceea că ei Îl vor asculta. Aceasta însemnează că ei aveau să țină cu credincioșie

nu numai cele Zece Porunci, ci de asemenea și prescripțiile legilor sau prevederilor civile, care aveau să-i conducă ca națiune, cum și prescripțiile ceremoniale, care dictau ritualurile religioase prin care își exprimbau dorința lor de iertare pentru călcarea legii morale.

Cu toate acestea, chiar simplul fapt că rînduielele civile erau o extensiune a principiilor Decalogului, iar prescripțiile ceremoniale prezentau în mod simplu mijloacele prin care Izraeliții trebuiau să-și exprime sincera lor dorință pentru eliberarea de păcatele comise împotriva legii morale, justifică pe deplin descrierea Biblică a Decalogului ca fiind obiectul încheierii legămîntului. Rînduielele civile și prescripțiile ceremoniale erau accesoriile Decalogului, acestea își datorau existența și importanța lui, Decalogului, dar Decalogul nu depinde de ele.

Cu aceste fapte în minte, noi sîntem în stare a înțelege o întregă serie de declarații cu privire la „legămînt”, declarații ce se găsesc în rapoartele Sf. Scripturi și anume, după experiența exodului. Cinci fapte se reliefează pe măsură ce urmăm scrierile acestui legămînt prin scrierile V. Testament.

1. Repetatele referiri la el (la acest legămînt) a profeților.

2. Faptul cel trist cum că Izrael l-a călcat repede în picioare.

3. Repetata combinare a declarației cum că poporul a călcat legămîntul, cu declarația că ei au violat diferite porunci ale Decalogului, ultimul fapt, explicîndu-l pe primul.

4. Reamintirea către Izrael a faptului că sacrificiile nu erau un înlocuitor al ascultării și faptul destul de esențial cum că Dumnezeu a dat prescripțiilor ceremoniale un loc de mai mică importanță (minor), față de Decalog.

5. Făgăduința unui nou legămînt.

Oricine citește cu atenție Sf. Scriptură va fi cu siguranță de acord cu aceste cinci afirmații. Moise a avertizat poporul Izrael împotriva călcării legămîntului, prin slujirea la „alți dumnezei” (Deut. 17, 2. 3). Domnul a descoperit lui Moise că după moartea Sa, Izrael se va scula și va merge după dumnezeii străini ai țării în care intră. „Pe Mine Mă va părăsi, și va călca legămîntul Meu, pe care l-am încheiat cu el”. Deut. 31, 16. Cînd Iosua era pe patul de moarte el avertiză poporul cu privire la ziua cînd poporul Izrael va călca în picioare legămîntul slujind la „alți dumnezei” (Iosua 23, 16). O judecată a fost pronunțată asupra lui Solomon pentru că el a mers după

alți dumnezei” și nu a păzit „legămîntul Meu”. 1 Regi 11, 11. În ultimii ani ai împăraților lui Izrael scriitorul inspirat recapitulează lungul șir de ani cînd ei s-au întors în mod repetat către zeii păgîni, respingînd și călcînd legămîntul lui Dumnezeu (2 Regi 17, 7—23). Ieremia a fost instruit de Dumnezeu să spună „oamenilor lui Iuda” că ei au dat greș în a păstra legămîntul pe care El l-a făcut cu părinții lor la Sinai spunînd: „Ascultați glasul Meu, și faceți tot ce vă voi porunci; și veți fi poporul Meu, iar Eu voi fi Dumnezeuul vostru; S-au întors la neleguirile celor dinții părinți ai lor, cari n-au vrut să asculte cuvintele Mele, și s-au dus și ei după alți dumnezei ca să le slujească. Casa lui Izrael și casa lui Iuda au călcat legămîntul Meu, pe care-l făcusem cu părinții lor”. Osea 11, 4. 10. Osea declară: „Căci au călcat legămîntul Meu, și au păcătuît împotriva Legii Mele”. Osea 8, 1.

În ciuda constanței lor îndepărtări de la principiile morale ale legii lui Dumnezeu, ei nu s-au întors totdeauna de la prescripțiile legii ceremoniale, a sacrificiilor, a arderilor de tot, a zilelor de sîrbătoare și toate celelalte. În mod evident, în decursul timpului, ei urcau în slavă aceste ceremonii în timp ce călcau cele Zece Porunci, ca și cînd prescripțiile rituale, care în intenția lui Dumnezeu trebuia să ardere lor pentru păcatele săvîrșite — călcarea legii Sale — puteau să slujească ca înlocuitor a ascultării. Faptul acesta este cel care explică unele pasagii izbitoare în V. Testament și descoperă puternicul contrast dintre legile ceremoniale și legea morală.

Prin Osea, Domnul spune locuitorilor corupți ai țării: „Căci bu-nătate voiesc, nu jertfe, și cunoștință de Dumnezeu mai mult decît arderi de tot. Dar ei au călcat legămîntul, ca oricare om de rînd; și nu Mi-au fost credincioși atunci”. Osea 6, 6. 7. Este adevărat că adesea, Izraeliții uitau pînă și ritualurile serviciilor lor religioase. Dar în mod evident, lucrul acesta nu era punctul central al apostaziei lor. Cu mult după ce ei au „călcat legămîntul” prin corupția lor morală, ei încă îndeplineau un serviciu ceremonial în ascultare de prescripțiile ceremoniale, ca și cînd înfățișarea exterioară ar fi fost un înlocuitor potrivit pentru o ascultare din inimă a cerințelor morale a legii lui Dumnezeu. De aceea Domnul, prin Osea, pronunță această sentință: „Voi face să înceteze toată bucuria ei, sîrbătorile ei, lunile ei cele noi, Sabatele ei, și toate praznicile ei”. Osea 2, 11. O referire la legea ceremonială,

descoperă faptul că toate zilele deosebit amintite aici formează această lege.

Într-un limbaj asemănător, Domnul întrebă pe Isaia: „Ce-Mi trebuie Mie mulțimea jertfelor voastre, zice Domnul. Sînt sîtul de arderile de tot ale berbecilor, și de grăsimea vițelilor, nu-Mi place sîngele taurilor, oilor și șapilor”. Isa. 1, 11. El descrie darurile lor ca fiind „zadarnice, nefolositoare”. „Mi-e scîrbă de tîmălie! Nu vreau luni noi, Sabate și adunări de sîrbătoare, nu pot vă văd neleguirea unită cu sîrbătoarea”. Și de ce era întreg serviciul ceremonial al jertfelor și al zilelor de sîrbătoare atît de neplăcute lui Dumnezeu? Pentru că împlinirea acestor servicii ceremoniale de către ei era un serviciu întru totul ipocrit, fătăric. Jertfele și în general toate ritualurile ceremoniale, au fost date de Dumnezeu pentru a fi o expresie a pocăinței pentru a violarea legii morale, cum și a dorinței de curățire de păcate. Dar poporul Iudeu se afla pe căile păcatului și nu avea în inimă dorința unei reforme. „Miinile vă sînt pline de sînge”. (Is. 1, 15). După ce parlamentează cu ei în vederea întoarcerii lor de la căile lor rele, Domnul spune: „De veți voi și veți asculta, veți mîncea cele mai bune roade ale țării” (vers. 19). Aici este ecoul legămîntului, al înțelegerii făcute la Sinai.

Ieremia prezintă o descriere asemănătoare a călcării legii lui Dumnezeu, a legii morale, prin atitudinea lui Izrael: „Cum? Furați, uci-deți, preacurviți, jurați strîmb, aduceți tîmălie lui Baal, mergeți după alți dumnezei pe cari nu-i cunoașteți... Și apoi veniți să vă înfățișați înaintea Mea, în Casa aceasta peste care este chemat Numele Meu și ziceți: 'Sîntem izbăviți'!... ca iarăși să faceți toate aceste uriciuni!” Ier. 7, 10. 11. Apoi urmează această declarație care arată poate mai bine decît oricare alta, din seria aceasta de declarații, distincția clară între legea morală și cea ceremonială: „Așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeuul lui Izrael: 'Adăugați arderile voastre de tot la jertfele voastre, și mîncăți-le carnea! Căci n-am vorbit nimic cu părinții voștri și nu le-am dat nici o poruncă, cu privire la arderi de tot și jertfe. În ziua cînd i-am scos din țara Egiptului. Ci iată porunca pe care le-am dat-o: 'Ascultați glasul Meu, și Eu voi fi Dumnezeuul vostru, iar voi veți fi poporul Meu; umblați pe toate căile pe cari vi le-am poruncit, ca să fiți fericiți!’”. Ier. 7, 21—23.

Dar oare nu a dat Domnul porunci pe Sinai cu privire la jertfe? Comentatorii Bibliei consideră că singura cale de a rezolva această

aparentă contradicție este aceea de a interpreta acest pasaj din Ieremia în așa mod ca el să arate faptul că prin comparație cu slava și primatul legii morale date pe Sinai, prescripțiile ceremoniale pălesc în importanța lor. Să folosim cuvintele eruditului comentator Lange, cu privire la problema în discuție.

„Astfel acei comentatori au dreptate, care găsesc aici această însemnătate, cum că toată aducerea la îndeplinire a jertfelor nici nu este luată în considerație, în comparație cu importanța legii morale“.

Fără îndoială că în sensul acesta înțelegem acele texte ale Sf. Scripturi care pun pe același plan de egalitate legământul cu cele Zece Porunci (Deut. 4, 13), chiar dacă anumite legi ceremoniale și orinduirii civile erau de asemenea cuprinse (Ex. 24, 3—8). Așa cum s-a amintit mai sus, orinduirile civile erau numai o extensiune a legii morale, după cum legea ceremonială era numai un accesoriu al ei.

Dar... în acest raport lung și întunecos al căderilor poporului Israel, unde și care este cauza? Unde, și care termen al legământului este vinovat? Nicăieri și nici un profet al lui Dumnezeu nu dă sugestia cum că cele Zece Porunci ar fi sau inechitabile, sau deficiente. Oare nu și-a respectat Dumnezeu partea Sa din această înțelegere? Desigur că da! Necazul, cauza, este la poporul Israel, care a dat greș a trăi conform făgăduinței de a fi ascultători de vocea lui Dumnezeu, de legea Sa cea Sfântă. Ei erau încrezuți în ei, aveau o inimă împietrită și răzlețită. Domnul Hristos putea să spună Tatălui Său: „Vreau să fac voia Ta, Dumnezeule! Și Legea Ta este în fundul inimii mele“. Ps. 40, 8. Dar nu așa era cazul cu poporul Israel. „Și aceasta pentru că au lepădat poruncile Mele și n-au urmat legile Mele, și pentru că au pîngărit Sabatele Mele, căci inima nu li s-a depărtat de la idoli lor“. Ez. 20, 16. „Păcatul lui Iuda este scris cu un pîrboi de fier, cu un vîrf de diamant; este săpat pe tabla inimii lor, și pe coarnele altarelor lor“. Ier. 17, 1.

Copiii lui Israel au făgăduit la Sinai: „Tot poporul a răspuns: 'Vom face ce a zis Domnul!' Moise a spus Domnului cuvintele poporului“. Ex. 19, 8. Dar El știa cît de înșeiătoare le sînt inimile, cît le era de slabă voința și spiritul lor. În tabloul ce-l avem în fața noastră, noi putem să apreciem, să înțelegem făgăduința noului legământ așa cum este profetizat prin Iere-

mia: „Iată, vin zile, zice Domnul, cînd voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legământ nou. Nu ca legământul, pe care l-am încheiat cu părinții lor, în ziua cînd i-am apucat de mină, să-i scot din țara Egiptului, legământ, pe care l-au călcat, măcar că aveam drepturi de soț asupra lor, zice Domnul. Ci iată legământul, pe care-l voi face cu casa lui Israel, după zilele acelea, zice Domnul: Voi pune Legea Mea înăuntru lor, o voi scrie în inima lor; și Eu voi fi Dumnezeu lor, iar ei vor fi poporul Meu“. Ier. 31, 31—33.

Făgăduința noului legământ nu este anunțarea unei ere în care harul să înlocuiască legea, ci un timp cînd legea lui Dumnezeu va fi scrisă în inima celor credincioși prin harul lui Dumnezeu și lucrînd asupra acestor inimi. Departate de a fi desființată, legea lui Dumnezeu este întronată înăuntru celor care au primit o inimă nouă.

Acum, pentru că este o singură lege, așa cum susțin unii, noul legământ, sub care toți declarăm, admitem, a trăi astăzi, cere ca în inimile noastre să fie nu numai preceptele morale ale Legii lui Dumnezeu, ci de asemenea ar trebui să fie și toate prescripțiile ceremoniale! Logica ce impune această concluzie este de nezdruccinat — în ipoteza că există o singură lege, așa cum susțin unii. Poate fi oare oferită o dovadă mai bună cum că nu poate fi numai o singură lege?

Scriitorul ep. către Ebrei, referindu-se la acest pasaj din Ieremia, clarifică faptul că nenorocirea vechiului legământ nu era în lege, ci... la popor. Domnul a găsit „vină în ei“. Ebrei 8, 8.

În legătură cu noul legământ citim faptul că: „Dar acum Hristos a căpătat o slujbă cu atît mai înaltă cu cît legământul al cărui mijlocitor este El, e mai bun, căci este asezat pe făgăduințe mai bune“. Ebr. 8, 6.

Primul legământ a fost sfărîmat datorită nestatorniciei și călcării de către poporul Judeu a făgăduinței că vor asculta. Al doilea legământ este întemeiat pe făgăduința divină a lui Dumnezeu, de a schimba inimile noastre.

Primul legământ a fost ratificat la Sinai prin vărsarea singelui animalelor de jertfă (Ex. 24, 5—8). Al doilea legământ a fost ratificat la Golgota, prin vărsarea singelui Domnului Isus Hristos (Ebrei 9, 12, 23). Mijlocitorul vechiului legământ a fost Moise (Ex. 19, 3—8, 24, 3—8). Mijlocitorul Noului legământ este Domnul Isus (Ebrei 8, 6).

Sub primul legământ, închinătorul aducea jertfa sa unui preot pă-

mîntesc, care slujea la un altar pămîntesc, slujire care în sine nu putea duce pe cel ce se închină în felul acesta, la desăvîrșirea cerută de cugetul lui“. Ebrei 9, 9. De ce? Pentru că serviciile în acest sanctuar pămîntesc... „sînt doar niște porunci pămîntești, date, ca toate cele privitoare la mîncări, băuturi și felurite spălături, pînă la o vreme de îndreptare“. Ebrei 9, 10. Numai dacă închinătorul privea prin credință dincolo de animalul de jertfă, la sacrificiul Domnului Hristos, Mesia cel făgăduit, numai așa putea să primească binecuvîntările spirituale și iertarea păcatelor. Și pentru că era posibil pentru un copil al lui Dumnezeu din zilele dinaintea primei veniri a Domnului Hristos, să exercite adevărata credință și să privească... dincolo, experiența noului legământ era pentru el.

Sub noul legământ, prin credință, noi ne însușim jertfa Mielului lui Dumnezeu, prezentîndu-ne plini de îndrăzneală la tronul harului și în prezența marelui nostru Mare Preot. Noi ne uităm înapoi la Golgota și înainte la ceruri. (Ebrei 9, 11—15, 24—26; 10, 19—22).

Despre Domnul Hristos a fost profetizat că El „va face un legământ traicnic cu mulți, timp de o săptămînă, dar la jumătatea săptămînii va face să înceteze jertfa și darul de mîncare...“ Dan. 9, 27.

De la data aceea nu urma să mai fie nici o ocazie pentru jertfirea animalelor. De aici, legea ceremonială cu privire la toate aceste jertfe expira, prin chiar natura ei limitată. Nu urma să mai fie deloc mari preoți pămîntești, după orînduirea iudaică și care să vină dintr-un anumit trib și conform unei anumite legi a prescripțiilor ceremoniale. De aceea citim: „Pentru că, odată schimbată preoția, trebuia numaidecît să aibă loc și o schimbare a Legii“. Ebrei 7, 12. Preoția levitică a fost schimbată, desființată și la fel a fost și legea care guverna, selecționa și slujba acestei preoții. Și totuși sub noul legământ Dumnezeu a făgăduit: „Ci iată legământul, pe care-l voi face cu casa lui Israel, după zilele acelea, zice Domnul: Voi pune Legea Mea înăuntru lor, o voi scrie în inima lor; și Eu voi fi Dumnezeu lor iar ei vor fi poporul Meu“. Ier. 31, 33. Cît de evident este faptul că noi ne ocupăm cu o cu totul altă lege decît aceea menționată în Ebrei 7, 12.

Concretizînd problema într-o formă scurtă, să luăm aminte la aceste comparații și contraste între cele două legăminte:

Vechiul legământ

1. Părțile acestui legământ : Dumnezeu și Izrael.
2. Mijlocitor : Moise
3. Bazat pe făgăduințele mutuale ale lui Dumnezeu și Izrael.
4. Textul legământului : Cele Zece Porunci.
5. Scris : Pe două table de piatră.
6. Ratificat la Sinai.
7. Prin singele animalelor de jertfă.
8. Lucrarea lui : În termenii unui nesfârșit număr de sacrificii de animale, a căror sînge era folosit de preoții pămîntești în sanctuarul pămîntesc.

Nici o schimbare în termenii legământului, cele Zece Porunci, ci o schimbare a așezării acestor porunci, aceasta este esența deosebirii dintre cele două legăminte. Iar efectuarea acestei schimbări cere pe Domnul Isus, cere sacrificiul Său divin. Cu alte cuvinte, a trăi sub noul legământ, însemnează a trăi prin credință în Fiul lui Dumnezeu, care ne-a iubit și S-a dat pe Sine pentru noi. Credința și ascultarea de poruncile lui Dumnezeu, merg mină în mină. Cît de semnificativă, în legătură cu această problemă, este descrierea celor credincioși care vor aștepta venirea Domnului Hristos : „Aici este răbdarea sfinților, cari păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus”. Apoc. 14, 12.

Semnificativă este și afirmația lui Pavel cum că „firea pămîntescă” care caracteriza pe poporul Iudeu răzvrătit... ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună”. Rom. 8, 7. De asemenea declarația sa cu pri-

Noul legământ

1. Părțile acestui legământ : Dumnezeu și Izrael.
2. Mijlocitor : Domnul Isus.
3. Bazat pe făgăduința lui Dumnezeu și acceptarea de către noi a făgăduinței, prin credință.
4. Textul legământului : Cele Zece Porunci.
5. Scris în inima credinciosului.
6. Ratificat la Golgota.
7. Prin vărsarea sîngelui Domnului Hristos.
8. Lucrarea lui : În termenii jertfei Domnului Isus marele nostru Preot, care slujește acum cu propriul Său sînge vărsat, în sanctuarul ceresc.

vire la ceea ce avea să se întîmple cu cei „care sînt în Hristos Isus” : „Căci — lucru cu neputință Legii, intrucît firea pămîntescă o făcea fără putere — Dumnezeu a osîndit păcatul în firea pămîntescă, trimțind din pricina păcatului, pe însuș Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului, pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi”.

Slăbiciunea nu este în legea lui Dumnezeu cea sfîntă, ci în noi care sîntem prea slabi în ceea ce ne privește, pentru a asculta. Cînd sîntem schimbați de Evanghelie prin credința în lucrarea schimbării innoitoare a Duhului lui Dumnezeu, atunci legea poate fi scrisă în inimile noastre. Cel care spune că el nu are nimic a face cu legea pentru că trăiește sub noul legământ, dă la iveală faptul că el nu are nimic a face cu noul legământ, căci credinciosul are legea, noul legământ, scrisă în inima lui.

EXEGET

Muncă și economie

urmare din pag. 16

datorie să facă economie, pentru a putea da și altora.

În mod practic, în aplicarea economiei trebuie să nu uităm acest principiu : „Nu cheltui niciodată mai mulți bani decît cîștigi. Nu te îndatora. Cel ce cheltuiește mai mult decît cîști-

gă, nu va putea face față niciodată cerințelor vieții”.

E cazul să amintim că economia nu însemnează zgîrceanie, după cum munca nu însemnează robie. Este bine să înțelegem aceasta și să rămînem pe calea de mijloc, să nu cădem în extrema cealaltă.

În încheiere să amintim frumoasele cuvinte ale lui I. Ghica : „Economia este un izvor de prosperitate de libertate și independență”.

Pastor,

DUMITRAȘCU DUMITRU

Binefacerea

Binefacerea este un rod al Duhului Sfînt.

Ea are aspecte multiple.

În general, prin binefacere se înțelege o acțiune de dăruire activă, un cuvînt bun și unii își măsoară credința prin acest fel de binefacere.

Din textul din 1 Corinteni 13, 3, care zice : „Și chiar dacă mi-aș împărți toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars și n-aș avea dragoste, nu-mi folosește la nimic”, înțelegem că nu e bine să ne măsurăm credința numai prin acest aspect al vieții noastre.

Nu însemnează, din acest text, ca să nu facem fapte de sacrificiu pentru altul, dar acestea, oricît de mari ar fi, nu sînt suficiente, nu sînt totul. Dacă lipsește iubirea, ele nu folosesc la nimic făptuitorului.

Textul zice : „Nu-mi folosește la nimic”.

Rolul binefacerii în viața de credință, nu este de a ne cîștiga vreun merit înaintea lui Dumnezeu, de a ne răscumpăra păcatele, de a fi bine văzuți de semenii noștri, ci este un rod al vieții celei noi care trăiește spre a face pe alții fericiți, care nu poate sta nepăsătoare atunci cînd este nevoie să intervină.

Binefacerea folosește atît beneficiarului, cît și binefăcătorului.

Binefăcătorului îi aduce o mulțumire sufletească și ajută la dezvoltarea vieții sale, la dezvoltarea iubirii față de aproapele și a spiritului de sacrificiu pentru altul. Cine dăruiește va mai da și se va simți bine, că a făcut o faptă bună.

Un suflet ales, cînd i se cere ceva, dăruiește cu plăcere.

În general, omul nu dăruiește din două motive : a) din lipsă de iubire față de semenul său, sau b) din dorința de îmbogățire.

Tendința aceasta de îmbogățire este o cursă a egoismului, o tendință spre lenevie, viață lipsită de responsabilitate, care duce la nimicirea a tot ceea ce este mai nobil în om. Aceasta însemnează a fi cîntărit... și găsit prea ușor.

Dacă, după credința noastră, ne dăm seama că sîntem administratori ai feluritelor daruri, date de Dumnezeu, este bine, ca atunci cînd El ne va cere socoteală de isprăvnicia noastră, să ne găsească în bună rînduială.

Domnul Isus ne spune: „Eu Mi-am dat viața pentru tine și ți-am dat un timp de încercare să văd dacă tu ai să folosești cum trebuie: viața, talanții, averea pe care ți-am încredințat-o“.

Deci depinde de noi să fim primiți bine sau rău; de felul cum folosim tot ce ne-a încredințat El.

Și acum un alt aspect al binefacerii.

În Isaia 58 versetul 6 citim: „dezleagă lanțurile răutății!“ De ce nu ierți pe aproapele tău, care ți-a greșit sau care te-a păgubit? De ce vrei să-l robești? De ce vrei să-l asuprești, de ce ții necaz, supărare pe el? De ce nu-i ierți greșala, datoria, obligația?

Să ne amintim ce zice Domnul prin: „Pilda robului nemilostiv“ (Matei 18, 32—35 și Matei 3, 7). „Tot așa vă va face și Tatăl Meu ceresc, dacă fiecare din voi nu iartă din toată inima pe fratele său“.

Mereu ne rugăm: „și ne iartă nouă greșelile noastre precum și noi iertăm greșiților noștri; și nu ne duce în ispită, ci izbăvește-ne de cel rău. Căci a Ta este împărăția și puterea și slava în veci. Amin! Dacă iertați oamenilor greșelile lor, și Tatăl vostru cel ceresc vă va ierta greșelile voastre. Dar dacă nu iertați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre“. Mat. 6, 12—15.

Exemplul desăvîrșit în privința aceasta este Domnul Isus, care S-a rugat: „Isus zicea: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!““ Luca 23, 34 p.p. El putea cere dreapta răsplată, dar a cerut iertare!

Cine avea mai mult drept să ceară dreapta răsplată asupra celor ce-L nedreptăteau și chinuiau atîta?

Cum ne-a răsplătit Dumnezeu pe noi? „Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul lui Fiu,

pentruca oricine crede în El, să un piară, ci să aibă viața veșnică“. Ioan 3, 16.

Domnul S-a descoperit astfel în Exod 34, 6: „Și Domnul a trecut pe dinaintea lui, și a strigat: 'Domnul, Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la minie, plin de bunătate și credincioșie“.

Noi sîntem invitați să fim părtași de fire divină.

Cuvîntul inspirat ne spune: Mulți se înșeală cu privire la starea lor adevărată înaintea lui Dumnezeu. Ei se felicită de faptele rele, pe care nu le-au comis, dar uită să țină socoteală de faptele bune și nobile, pe care Dumnezeu le cere, dar pe care ei nu le-au îndeplinit. Nu e de ajuns ca ei să fie pomi în grădina lui Dumnezeu: ci trebuie să răspundă așteptărilor Domnului, de a aduce roadele cuvenite. Dumnezeu îi ține răspunzători de tot binele, pe care l-ar fi putut face prin harul Său“.

Ca roade ale Duhului Sfînt, bunătatea și binefacerea, sînt de mare preț. Fie ca ele să se vadă și în viața noastră a tuturor.

D. GHIRCOIAȘ
Pastor,

Muncă și economie

Între aceste două cuvinte: muncă și economie, există o strînsă legătură, în ceea ce privește aplicabilitatea lor în viața de toate zilele a omului.

Munca este mijlocul prin care se obțin toate valorile materiale și deci, în mod natural și mijloacele de trai ale unui om, sau a unei familii, iar economia este folosirea chibzuită a acestor mijloace materiale sau bănești, cîștigate prin muncă.

Ce mai este munca? Munca este activitatea omului îndrep-

tată spre un scop, în procesul căreia omul modifică și adaptează lucrurile din natură pentru satisfacerea trebuințelor sale. Ea mai însemnează efortul de a realiza ceva: strădanie, ocupație, îndeletnicire.

Dar ce ne spune Sfînta Scriptură despre muncă? De cînd datează ea?

Chiar după ce a fost creat omul de Dumnezeu și așezat în grădina Eden, i s-a dat să lucreze așa după cum citim în Gen. 2, 15: „Domnul Dumnezeu a luat pe om și l-a așezat

în grădina Edenului ca s-o lucreze și s-o păzească“.

În acest loc plin de frumusețe, ocupația lui Adam și a tovarășei sale Eva nu era oboșitoare, ci plăcută și înviorătoare.

Numai după căderea în păcat munca a devenit oboșitoare și istovitoare. Cu toate acestea, Bunul Dumnezeu a hotărît munca — ocupația — spre binele și fericirea omului.

Să vedem care sînt unele din foloasele pe care le are omul prin muncă.

În primul rând, prin muncă omul realizează toate cele necesare vieții: hrana, îmbrăcăminte, precum și multe lucruri folositoare. În același timp munca creează, liberă, ne dă satisfacție morală. Numai cel ce muncește poate să-și asigure propria dezvoltare multilaterală (fizică și intelectuală). Munca este un important stimul al vieții. Munca este recomandată de către medici chiar în unele boli nervoase.

Iată ce citim în privința aceasta:

„Iată de ce chiar în diverse boli nervoase și psihice se utilizează pe larg tratamentul prin muncă (ergoterapia). În asociație cu celelalte metode terapeutice, munca, bine dozată, reprezintă în multe cazuri un mijloc eficace, care favorizează vindecarea.

Influența favorabilă a muncii asupra sănătății rezultă și din biografiile oamenilor care au trăit o viață îndelungată și activă“.

„Dumnezeu a dat munca pentru a fi o binecuvântare și numai muncitorul harnic găsește adevărata glorie și fericire.“

Un alt avantaj pe care îl are omul prin muncă este acela, că-l scutește de multe ispite.

Un gând inspirat spune în această privință: „În mintea trîndavă Satana își face atelierul său de lucru. De aceea mintea să fie îndreptată spre idealuri înalte și sfinte, iar viața să aibă o țintă nobilă, ce trebuie urmată cu perseverență. Atunci răul nu va mai găsi loc în care să pună piciorul“.

„Lenea trupului și a minții este ca rugina. Ea istovește mai mult decât munca.“ „Vreau mai degrabă să mor de muncă, spune un muncitor harnic, decât să mă hrănesc din lene“.

Sfînta Scriptură, dezaprobă și chiar condamnă inactivitatea. Ea spune celor ce nu le place să muncească:

„Du-te la furnică leneșule, uită-te cu băgare de seamă la căile ei, și înțelepțește-te! Ea nu are nici o căpetenie, nici priveghetor, nici stăpîn; totuși

își pregătește hrana vara și strînge de ale mîncării în timpul seceratului“.

„Pînă cînd vei sta culcat leneșule? Cînd te vei scula din somnul tău?“

Iar în porunca a patra din Decalog, Domnul spune: „Să lucrezi șase zile și să-ți faci lucrul tău“. Exod 20, 9. Această poruncă este singura din cele zece care spune „să faci“. Pe cînd celelalte nouă încep cu cuvintele: „Să nu...“.

Apostolul Pavel ne spune: „Cine nu vrea să lucreze, nici să nu mănînce“. 2 Tesaloniceni 2, 10 u. p.

În acest verset apostolul Domnului rostește o sentință celor care pot munci — sînt sănătoși — dar nu vor să lucreze.

După cum am văzut, versetul de mai sus nu zice: „Cine nu muncește“, ci „Cine nu vrea să muncească“ — acela să nu mănînce.

Tot apostolul Pavel — mai spunea: „N-am mîncat pîinea de pomană nimănui, ci lucrînd și ostenindu-ne, am muncit zi și noapte, ca să nu fim povară nimănui dintre voi“. 2 Tes. 2, 8.

Și Domnul Isus ne-a lăsat un exemplu demn de urmat în ceea ce privește activitatea — munca.

El spunea cînd era pe pămînt: „Cît este ziuă, trebuie să lucrez lucrurile Celui ce M-a trimis; vine noaptea cînd nimeni nu mai poate să lucreze“. Ioan 9, 4.

Serva Domnului spune referindu-se la muncă: „Creatorul n-a pregătit niciun loc pentru cei leneși și trîndavi“.

Despre inactivitate au mai vorbit mulți bărbați de seamă. Iată cîteva cugetări în această privință:

„Plictiseala a intrat în lume, ajutată de lene“

La Bruyere

„După cum rugina distruge fierul neîntrebuințat, tot astfel trîndăvia distruge pe omul care nu muncește.“

Franklin.

„Prin muncă îți plătești viața; leneșul fură societatea și înșală natura“.

Românii socoteau ca păcat de moarte următoarele șapte vicii: desfrîul, invidia, îngîmfarea, mînia, avariția, lăcomia stomacului și lenea.

Înainte de a trece la a doua parte a studiului, cred că este cazul să amintim, că munca, fie ea intelectuală — sau manuală, în desfășurarea ei trebuie avut în vedere anumite reguli ca: respectarea orelor de odihnă și de lucru, apoi hrana să fie folosită potrivit cu efortul pe care un om muncitor îl depune.

Să nu uităm că munca nu este robie, ci o binecuvîntare.

Înțeleptul Solomon spune ca un îndemn la lucru: „Tot ce găsește mîna ta să faci, fă cu toată puterea ta“. Prov. 9, 10. p. p.

Așa după cum spuneam la început, între muncă și economie există o strînsă legătură, pentru că degeaba se străduiește cineva să muncească, dacă nu este chibzuit în administrarea venitului, a banilor cîștiți. Unul ca acesta nu va putea face față cerințelor vieții.

În problema aceasta a economiei, Domnul Hristos ne-a lăsat o învățătură cu ocazia înmulțirii piinilor. El a spus ucenicilor Săi: „Strîngeți fărămiturile care au rămas, ca să nu se piardă nimic“. Ioan 6, 12.

Un comentariu la aceasta spune: „Hristos nu încuviințează întrebuintarea risipitoare sau neglijentă a mijloacelor. Învățătura dată de El cu privire la economie: „Strîngeți fărămiturile care au rămas ca să nu se piardă nimic, este obligatorie pentru urmașii Săi. Cel ce recunoaște că banii săi sînt un talant dat de Dumnezeu, îi va folosi în mod conștiincios și va socoti ca o sfîntă

Continuare în pag. 14

NEMURIREA CONDIȚIONATĂ ȘI SUSȚINĂTORII EI!

De-a lungul veacurilor, începînd chiar de la porțile Edenului, s-a continuat dezbaterea problemei ce a avut o influență atît de nefastă asupra Evei, a lui Adam și a întregului neam omenesc. „Hotărît că nu veți muri...” Și de atunci și pînă astăzi și va continua pînă la porțile Edenului cerese, ideea sau credința, poate și mai bine zis, dorința nemuririi de la natură a sufletului, a fost viu dezbătută în lumea creștină și păgînă. Dacă se admite, în general, credința în nemurirea de la natură a sufletului, totuși au existat bărbați creștini și recreștini, care au arătat cu putere de convingere și bazați pe raționamente logice, lipsa de autoritate a acestei susțineri.

În cele ce urmează, ne vom limita ca din falanga nenumărată a martorilor marelui adevăr al credinței în nemurirea condiționată, ce se poate urmări de-a lungul veacurilor, să ne oprim la două persoane, doi bărbați ai Evului Mediu, diferiți ca origine, dar apropiați prin concepție și chiar pregătire, care au prezentat cu toată puterea convingerii lor, problema nemuririi condiționate a celor ce cred.

Aceste două personalități sînt:

1. Filozoful arab Averröes (1126-1198),

2. Renumitul Rabin al Evului Mediu — Moses Ben Maimonide (1131-1204).

1. Averröes, sau Abul Walid Mohamed Ben Ahmed ibn Roshd (1126—1198), a fost unul dintre cei mai celebri filozofi ai lumii Arabe, din Cordova, Spania. El a fost la fel de stimat și apreciat atît în cercurile Arabe, cît și în cele creștine și nu a fost numai un doctor și un ilustru comentator al lui Aristotel, ci un recunoscut jurist și autor a numeroase lucrări. El era

înrutit tot competent, atît în filozofia Islamică, cît și în cea Aristoteliană. Ca o consecință a vastei sale erudiții, el a exercitat o remarcabilă influență asupra discuției cu privire la „suflet” din acel timp, aducînd în discuție un element care a fost preluat și continuat în timpul reformațiunii protestante. Averröes a fost recunoscut ca unul din gînditorii de frunte a acelor zile, fiind uneori supranumit „atotcunoscătorul,” aceasta datorită vastelor sale cunoștințe.

Dar acest mare filozof peripatetic (urmaș al lui Aristotel), a produs mare consternare în lumea filozofică și religioasă, prin faptul că s-a pronunțat împotriva nemuririi de la natură a sufletului, devenind astfel un simbol al concepției cum că atît corpul, cît și sufletul „încetează a mai trăi, atunci cînd a murit”. Și timp de mai bine de trei veacuri, aproape toți aceia care susțineau că și sufletul doarme, moare, odată cu corpul, au primit epitetul de Averroîști. Istoricul Peter Bayle spunea că: „El învăța faptul că sufletul omenesc este muritor, iar omul nu are o natură veșnică, natură ce nu moare niciodată”.

Pentru un timp Averröes a fost profesor la universitatea din Morocco împreună cu strălucitul Iudeu Maimonide, care se va remarca imediat ca un elev al lui. În orașul lui natal (Cordova), ca și în Sevilla, el avea două funcții înalte — era magistratul șef al orașului și primul conducător religios. Mai mult, fiind cel mai important comentator al filozofiei lui Aristotel, începînd cu secolul al treisprezecelea, tratatul său a devenit cartea de bază nu numai în cercurile Islamice, ci de asemenea și în universitățile creștine, incluzînd universitatea din Padua, Italia și Sorbona de la Paris, cum și în principalele școli

teologice ale creștinătății. Conform profesorului Ezra Abbat, bibliotecarul bibliotecii Harvard de acum un secol:

„Comentariile lui Averröes au fost atît de faimoase în timpul Evului Mediu, încît ele au cîștigat pentru el titlul de 'Sufletul lui Aristotel', și de asemenea, „Comentatorul”. El a menținut unitatea principiului intelectual și a respins doctrina nemuririi de la natură a individului”.

Trebuie să amintim aici că erudiția Arabă sau Maură, era puternică în Evul Mediu și a influențat profund cultura apuseană. Ea a modelat definitiv scolasticismul Evului Mediu, căci biserica a fost încredințată unei credințe filozofice și aceasta și-a dat toată osteneala și a folosit energia sa, pentru a armoniza credința și rațiunea pe aceeași bază. Dar raționamentul care a venit de la filozofie, a fost primit și nu într-o mică măsură, prin canalele Arabe, credința religioasă, avînd sursa sa recunoscută în autoritatea eclesiasitică.

Poziția lui Averröes împotriva tradiționalei susțineri a nemuririi de la natură a sufletului, a creat panică în cercurile Islamice. Poziția lui era desigur în conflict direct cu concepția Mahomedană a unui paradis cu desfătări veșnice și a unui iad cu nesfîrșite chinuri, cu care Koranul se ocupă în extenso. Averröes era mai devotat lui Aristotel și doctrinei Aristoteliene cu privire la suflet, decît religiei lui Mahomed.

Deși sărbătorit și onorat pentru virtuțile sale personale, cu toate acestea Averröes a fost acuzat de erezie cu privire la concepția lui despre suflet. El a fost condamnat de Calif, iar tot ceea ce avea i-a fost confiscat. Datorită concepțiilor lui, el a fost izolat în cartierul Iudeu din Cordova. Fugind la Fez,

el a fost imediat prins și întemnițat. Unii susțineau că merită să fie condamnat la moarte, dar sfatul cel bun a precumpănit și în loc de a fi omorât, a fost așezat la poarta moscheiei, unde drept credincioșii îl scuipau în față atunci când intrau să-și facă rugăciunile. Sub presiune el a fost forțat să „retracteze“. Totuși lucrurile s-au întors și după un timp, el a fost din nou numit guvernator și reabilitat, prin mandat regal. Așa a fost strania lui carieră.

„Averoisumul“ cu referire la problema nemuririi sufletului a fost o nouă „erezie“ ce trebuia respinsă de cercurile creștine. Impotriva ei, Tomas Aquinos a scris o carte. Dar filozofia scolastică a fost timp de veacuri împărțită pe această temă.

Astfel s-a făcut că „eroarea sau greșeala“ lui Averroës a afectat în mod profund scolastica creștină. Dar prin veacul al XV-lea și al XVI-lea, ucenicii lui Aristotel erau divizați în două părți — Averoistii și Alexandrinii. Astfel că în cele din urmă, la 1513, Leon al X-lea s-a simțit obligat să dea epocala sa bulă în care sfătuiește pe filozofi să nu învețe faptul că sufletul este muritor, așa cum se va sublinia mai târziu, declarând că deosebirea care s-a făcut între deducțiile raționamentului și decretalele bisericii, care erau acum puse sub cercetare, era un lucru nesănătos. Astfel, Leon al X-lea, susținut de cel de al cincilea conciliu de la Lateran a declarat nemurirea de la natură a sufletului, ca fiind un articol al mărturisirii catolice de credință.

„Printre Iudei, găsim puternice lumini în linia succesiunii rabinice, de-a lungul întregului Ev. Mediu, care au respins credința irevocabilă a nemuririi tuturor sufletelor, considerând că nemurirea este condiționată. De asemenea ei au respins chinurile veșnice ale celor răi, crezând în finala lor excludere de la viața veșnică, arătând de asemenea că cea mai teribilă dintre toate pedepsele este nimicirea finală“.

Cel mai proeminent dintre toți aceștia a fost Maimonide, sau Moise Ben Maimon (1131-1204), cel mai mare dintre rabinii Iudei. Născut la Cordova, în Spania, renumit pentru cultura, talentele și abilitatea sa, maestru al complicatei teologii Ebraice, el a fost supranumit „Vulturul Doctorilor“, un al doilea Moise. El era un medic priceput, cum și un renumit astronom, era specialist în filozofia creștină și era în mod special interesat de Aristotel — ceea ce este un lucru important. El era de asemenea ver-

sat în științele antichității și era cel mai strălucit elev al lui Averroës, pe care-l admira foarte mult, o altă interesantă legătură.

După invazia mahomedană, Maimonide a colindat prin Spania, Palestina și Africa de Nord, uneori fiind obligat să-și tăinuască identitatea sa religioasă. În cele din urmă se stabilește în Egipt, pe la 1165 și devine medicul curții sultanului ce domnea atunci și Rabinul Șef al Egiptului, Moimonide a fost supranumit „Al doilea Dătător al Legii“, circulând și o zicală care spunea că: „de la Moise (cel ce a primit Legea), la Moise (Maimonide) nu a mai fost nimeni ca Moise“. Numele lui trebuie reținut și pentru a sa reformă a calendarului.

Maimonide a înființat o școală la Fostat (vechiul Cairo), și a făcut o impresie profundă și durabilă asupra tuturor iudeilor. El a stabilit dreptul liberei cercetări și s-a opus absolutei autorității rabinice. A fost autorul a numeroase lucrări printre care „Moreh nebu — chim“ (Ghidul celor Incurcați) — În această lucrare el caută să armonizeze învățătura rabinică cu filozofia și în mod deosebit cu școala Aristotelică. O altă lucrare a lui „Mishneh Torah“ (Repetarea legii), este o prezentare sistematică a Pentateucului, ocupându-se cu principiile credinței și eticei Iudaice. El a fost primul care a cuprins principiile dogmatice ale Iudaismului în treisprezece „Articole de Credință“ și mărturisire de credință care ocupă în Iudaism o poziție similară crezului Apostolic în creștinism. Orice Iudeu credincios trebuie să-l repete zilnic și cine se îndoiește sau leapădă unul dintre aceste puncte de credință este pasibil de excomunicare, pierzând și viața veșnică. Deci, Maimonide vorbea cu o autoritate de neegalat.

Maimonide învăța că nemurirea este numai pentru cei neprihăniți, pentru cei credincioși.

Cea mai grozavă pedeapsă, după Maimonide, este Kareth, adică „distrugerea completă“. O moarte din care nu mai este întoarcere, o ruină care nu admite nici o recuperare. Nimicirea va fi corp, suflet și spirit. Din contră, unii rabini cum de exemplu Saadia ben Iosef (942) din Sura, Babilonia, credea în chinurile veșnice ale iadului. De aceea Maimonide întâmpina o mare opoziție din partea unora ca aceștia.

Astfel el a fost denunțat ca raționalist de către tradiționaliștii timpului său, care susțineau că poruncile lui Dumnezeu nu-și aveau temelia pe logică, raționament, ci erau bazate pe o autoritate arbitrară. A aduce un motiv pentru una din persoanele divine, pentru aceștia însemna un lucru impertinent și lipsit de pioșie. Opoziția a

fost mai violentă în Franța și parțial în Spania. Unii dintre conducătorii sinagogilor din Franța au interzis pe Maimonide și i-au ars cărțile pentru că, printre altele acuzații era și faptul că el s-a opus concepției cu privire la chinurile cele veșnice ale iadului. Dar poziția și influența lui, a rămas în general nezdrunțată.

Iată cuvintele proprii ale lui Maimonide cu privire la această problemă :

„Pedeapsa care așteaptă pe cei răi este aceea că ei nu vor avea parte de viața veșnică, ci vor muri și vor fi cu totul distruși. Ei nu vor trăi pururi, ci pentru păcatele lor, ei vor fi 'tăiați' și vor pieri. Aceasta este o moarte fără de întoarcere. Răsplata celor neprihăniți, constă în faptul că ei vor fi binecuvințați și vor trăi într-o veșnică fericire; în timp ce răsplata celor răi constă în faptul că vor fi lipsiți de viața cea veșnică și vor fi 'tăiați' sau nimiciti“. Mulți dintre învățații Iudei ai Evului Mediu, au luat apărarea lui Maimonide, susținând împreună cu el faptul că sufletul este muritor, iar nemurirea este condiționată. În primul rând a fost apărât de prietenul și comentatorul său Nachmanide, care a luat în mod strălucit apărarea lui Maimonide. A mai fost de asemenea ilustrul teolog și bărbat de stat spaniol Don Isaac ben Juda Abranavel sau Abarbanel (1437—1508), om de o vastă cultură și un geniu financiar. El a fost ministru de finanțe sub Ferdinand și Izabela (1484—1492). El a fost cel care a avansat sumele necesare călătoriei lui Cristofor Columb. El susținea că în adevăr cei răi vor fi pedepsiți în Gheena, dar numai pentru un timp, proporțional cu păcatele lor, dar că ei vor fi nimiciți pentru totdeauna.

Un alt apărător al lui Maimonide, a fost distinsul om de litere, scriitor, publicist și om de stat, Manase Ben Israel (1604—1657). El a fost și rabinul congregației Iudaice din Amsterdam.

În felul acesta ne putem da seama că ideea lipsită de temeinicie biblică a nemuririi de la natură a sufletului, deși a prins rădăcini întinzându-se cu putere, în același timp, de-a lungul tuturor veacurilor au existat bărbați a căror convingeri religioase bazate pe studiu și convingere personală, au arătat și susținut credința în nemurirea condiționată, care a fost credința cea adevărată a părinților noștri, a bărbaților lui Dumnezeu.

D. Popa

Isus Hristos marele nostru reprezentant!

Viața scumpului nostru Mîntuitor Isus Hristos, a fost o viață reprezentativă în înțelesul cel mai desăvîrșit al cuvîntului. El a primit rolul de reprezentant, și se achită în mod desăvîrșit de această înaltă și sfîntă răspundere. Cît a trăit în lumea noastră, El a reprezentat pe Tatăl înaintea oamenilor; iar de cînd S-a înălțat la cer, reprezintă pe oameni înaintea Tatălui.

Nimeni nu putea să reprezinte mai bine pe Tatăl ca Mîntuitorul Isus Hristos. Printre noi nu era nimeni care să-L poată înfățișa în adevăratul Său caracter. Despre Ființa supremă citim: „El este Stînca, lucrările Lui sînt desăvîrșite, căci toate căile Lui sînt drepte; El este un Dumnezeu credincios și fără nedreptate, El este drept și curat“. Tatăl nostru ceresc este dragoste desăvîrșită, bunătate desăvîrșită, înțelepciune desăvîrșită, și putere desăvîrșită. Deci, cine dintre muritori ar fi putut reprezenta Ființa Supremă? Adam, nu a putut. Avraam nu a reușit. Moise s-a îngrozit și S-a retras. Cei mai mari bărbați ai antichității și cei mai însemnați profeți ai Scripturilor s-au cutremurat și de lucrarea ce li s-a dat să facă. La gîndul că e o lucrare de origine dumnezeiască, unii s-au dat în lături, în mod umilit, iar alții au fugit și au vrut să se ascundă. Gîndiți-vă la dulcele evanghelist al timpurilor V. Testament, Isaia: „Vai de mine, a zis el, cînd i s-a dat ocazia să vadă o străfulgerare a gloriei veșnice, sînt pierdut, căci sînt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate, și am văzut cu ochii mei pe Domnul Oștirilor“. Ieremia, înaintează scuza sa cu toată timiditatea: „Ah! Doamne, Dumnezeule, vezi că eu nu știu să vorbesc, căci sînt un copil“. Iar Daniel,

zice cu propriile sale cuvinte: „Eu, Daniel, am văzut singur vedenia; dar oamenii care erau cu mine, n-au văzut-o; totuși au fost apucați de o mare spaimă și au luat-o la fugă ca să se ascundă. Eu am rămas singur. Și am văzut această mare vedenie. Puterile m-au lăsat, culoarea mi s-a schimbat, fața mi s-a slăbit, și am pierdut orice vlagă“.

Tocmai cînd criza era la culme, adică tocmai cînd se credea că nimeni nu mai știe cum e Ființa Supremă, s-a auzit un glas care a umplut de nădejde cerurile și pămîntul: „Iată-Mă că vin! — în sulul cărții este scris despre Mine — vreau să fac voia Ta, Dumnezeule! Și legea Ta este scrisă în fundul inimii Mele“. Ps. 40, 7. 8. Era glasul Fiului, care, cu aceste cuvinte, se oferea să vină — și anume, să vină în lumea noastră, pentru ca pe lingă faptul cutremurător de a-și da viața Sa ca preț pentru răscumpărarea noastră, să reprezinte în lume adevăratul caracter al Tatălui.

Prin El, adică prin viața pe care a trăit-o El, cei credincioși au început să vadă, ca într-o oglindă curată, cum este Tatăl ceresc. „Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl“, pentru că „Eu și Tatăl una sîntem“, a declarat El celor care-L ascultau cu bucurie, dar și cu uimire și prin aceste cuvinte începeau să înțeleagă marea și tainica Lui misiune.

Văzînd viața și faptele Sale, credincioșii își puteau închipui cît de iubitor, cît de milostiv, cît de îndurător și de iertător este Tatăl ceresc. Prin El, ei au început nu numai să înțeleagă, dar să și iubească și să adore Ființa Supremă. Domnul Isus Hristos a reprezentat în mod desăvîrșit pe Dumnezeu.

După ce Și-a dat prețioasa și curată Sa viață, pe crucea de pe

Golgota, pentru răscumpărarea noastră și după ce a înviat și S-a înălțat la cer, acum se găsește în fața Tronului universului, ca Reprezentant legal al intereselor noastre și al Bisericii Sale, pe care Și-a cîștigat-o cu însuși sîngele Său.

Nici o ființă din lumile nenumărate, din universul înfinit, nu putea să ne reprezinte înaintea lui Dumnezeu, ca Domnul Isus Hristos. Despre aceasta, citim: „Căci este un singur Dumnezeu și un singur Domn, Isus Hristos“. Ființele celelalte, sînt ființe cerești, sau ființe spirituale. Numai Hristos a luat corpul nostru omenesc și S-a făcut om. De aceea Pilat, cînd L-a prezentat mulțimilor, a zis: „Iată omul!“ El era Omul desăvîrșit, și în această calitate stă în curțile cerești ca reprezentant al nostru. „El trăiește pururea, ca să mijlocească pentru noi“. „Căci prin El și unii și alții, avem intrare la Tatăl, într-un Duh“. „În El avem, prin credință în El, libertatea de a ne apropia de Dumnezeu cu încredere“.

Avînd un asemenea reprezentant, care are milă de slăbiciunile noastre și care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat, „să ne apropiem cu deplină încredere de scaunul Harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, ca să fim ajutați la vreme de nevoie“.

Dorința supremă a Mîntuitorului nostru este ca și copiii Săi, să-L reprezinte pe El în lumea pe care El a iubit-o și Și-a dat viața pentru ea. Aceasta înseamnă că, viața curată, corectă, viața frumoasă și folositoare pe care a trăit-o El, să o trăim și noi pentru binele, pentru folosul și fericirea semenilor noștri și pentru gloria Numelui lui Dumnezeu.

Pastor: H. ARTENIAN

Vechea cetate a Corintului, situată într-o poziție favorabilă pe istmul ce leagă Peloponezul cu Grecia centrală, a fost locul în care apostolul Pavel și-a desfășurat lucrarea sa evanghelistică timp de aproape un an și jumătate, în timpul celei de a doua sa călătorie. Cetatea avea două porturi, Lechiaum, la doi km. și jumătate vest în golful Corint și Sencirea la vreo doisprezece km. est în golful Saronic. Comerțul între Grecia centrală și Peloponez se făcea prin această cetate, ca și comerțul dintre Asia și Italia. Acest comerț aducea bogăția Corintului. În secolul al nouălea înaintea erei noastre, această cetate devenise principalul centru comercial al Greciei, angajată în comerț cu regiunile învecinate și cu multe națiuni mediteraniene.

Cea mai mare parte a cetății Corint ocupa un mare platou la vreo 60 m. deasupra nivelului mării, la poalele unei coline înaltă de aproape 570 m. În vârful acestei coline era citadela numită Acrocorint. Arhitectura cetății era una din cele mai frumoase din Grecia. Multe din clădiri poseda picturi și sculpturi costisitoare. În primul secol i.e.n., Corintul deveni o colonie Romană, și capitala provinciei Romane din Ahaia. Avea multe temple, cum și un mare sector comercial.

Populația Corintului, ca în multe porturi, era cosmopolită. Un număr de Fenicieni stabiliți acolo, au introdus felurite arte, și au instaurat cultul imoral al zeilor lor fenicieni.

Atmosfera religioasă din Corint consta în mare parte din idolatrie. Numai harul uimitor al lui Dumnezeu a făcut în stare pe slujitorii Săi să întemeieze o comunitate creștină într-un astfel de centru al idolatriei.

— Biserica din Corint

Pe cînd apostolul Pavel locuia și predica în Efes în a treia sa călătorie, probabil între anii 55 și 57 ai e.n., situația din Corint deveni cauza scrierii sale ce este cunoscută astăzi ca fiind prima sa Epistolă către Corinteni. Vești din Corint au fost aduse lui Pavel de către cei din casa Cloei (1 Cor. 1, 11) cum și printr-o scrisoare pe care el o primise.

Efesul unde Pavel petrecu aproape trei ani în timpul celei de a treia sa călătorie, era o mare cetate și o capitală provincială. Aceste două centre ale comerțului aveau, pe mare, o permanentă comunicare între ele și era, comparativ, ușor pentru solii crucii să călătorească de la una la cealaltă. La primirea veștilor din Corint, Pavel se convinse că sosise timpul să se ocupe de situația de acolo. Scrisoarea ce a rezultat a fost socotită ca fiind „cea mai bogată, cea mai instructivă, cea mai puternică din toate scrisorile sale“.

Epistola reflectă două distincte aspecte ale sarcinei simțită de scriitor pentru biserica din Corint. În primul rînd, prezintă mustrarea pentru depărtare de la puritatea soliei și întoarcerea la obiceiurile păgînești. O altă problemă majoră era înmulțirea de partide în biserică. Unii pretindeau a fi urmașii lui Pavel, iar alții ai lui Apolo. Totuși alții se mîndreau a fi în directă legătură cu Domnul Isus Hristos (1 Cor. 1, 12).

Imoralitatea era frecventă printre locuitorii Corintului și biserica nu era curățată de ea. Unii credincioși își arătau lipsa

lor de dragoste frățească. Alții foloseau în rău darurile spirituale. Celebrarea actului Sfintei Cini devenise un prilej de manifestare a indiferenței față de frații mai nevoiași.

Acest scurt rezumat al problemelor din Comunitatea din Corint pare cunoscută nouă celor de astăzi. Firea pămîntească nu s-a schimbat mult și inima renăscută se întoarce cu ușurință la ceea ce nu este în armonie cu voința lui Dumnezeu (Ier. 17, 9).

Apostolul Pavel include pe toți credincioșii în cuvîntul său de salut: „către cei ce au fost sfințiți în Hristos Isus,... și către toți cei ce cheamă în vreun loc Numele lui Isus Hristos, Domnul lor și al nostru“ (1 Cor. 1, 2). Sfatul care urmează este valabil pentru credincioșii din toate locurile și din toate vremurile, în circumstanțe acelora din Corint. Apoi apostolul Pavel laudă comunitatea în părțile ei tari. Credincioșii se bucurau de posibilitățile ce le aveau din belșug pentru menținerea unui înalt nivel de viață spirituală. Ei nu duceau lipsă de darurile Spiritului Sfînt, inclusiv de darul profeției și aceste daruri vor rămîne în biserică Domnului pînă la venirea Domnului Isus Hristos (1 Cor. 1, 7).

În biserică erau învățători falși, care făcuseră dezbinare între frați. Apostolul Pavel a adresat un puternic apel cerînd să se pună capăt la toate aceste neînțelegeri, întrebîndu-i: „Este Hristos împărțit?“ Ei, bine, aceeași întrebare se poate pune și acelora care caută să

și problemele ei —

aducă discordie și dezbinări în biserica Domnului de astăzi. Păstrarea unității e de o așa mare importanță încât Domnul Isus a făcut din aceasta o problemă pentru o specială rugăciune la Tatăl Său (Ioan 17, 11. 21. 23). El venise în această lume pentru a face cunoscut pe Tatăl (Ioan 8, 19; 14, 7—9), și o remarcabilă dovadă a acestui fapt este existența unității între membrii bisericii Sale. „Dacă se vede o perfectă unire existând în biserica lui Dumnezeu, aceasta va fi o puternică dovadă în favoarea adevărului. Dezbinările, neînțelegerile producătoare de amărăciune și micile certuri din comunitate, dezonoarează pe Răscumpărătorul nostru. Toate acestea pot fi evitate dacă eul se supune lui Dumnezeu și urmașii Domnului Isus Hristos ascultă de glasul bisericii“.

Partea a doua a primului capitol din 1 Corinteni pune în contrast înțelepciunea firească cu adevărata înțelepciune a lui Dumnezeu. „Căci nebunia lui Dumnezeu este mai înțeleaptă decât oamenilor“, spune apostolul Pavel, „și slăbiciunea lui Dumnezeu este mai tare decât oamenilor“ (1 Cor. 1, 25). Acest subiect se continuă pînă în capitolul al doilea.

Apostolul Pavel a fost unul dintre erudiții cei mai de seamă, însă el nu și-a pus încrederea în pregătirea sa sau în talentul său retoric. El a amintit Corintenilor că el nu a venit la ei „cu o vorbire sau înțelepciune strălucită“, „căci n-am

avut de gînd să știu între voi altceva decît pe Isus Hristos și pe El răstignit“. 1 Cor. 2, 1. 2. Reprezentantii Domnului Hristos din zilele noastre foarte bine ar putea încerca să întrecă încrederea desăvîrșită a marelui apostol în descoperirea dată de Bunul Dumnezeu, amintindu-și că omul trebuie să trăiască cu „orice cuvînt care iese din gura lui Dumnezeu“ (Mat. 4, 4), și nu cu datinele omenești (Marcu 7, 8. 8; Col. 2, 8).

„Capitolul al treilea din Corinteni ar trebui să fie citit cu multă atenție și cu multă rugăciune de fiecare membru al bisericii. Capitolele întiiul și al doilea ale acestei epistole pregătesc calea pentru cel de al treilea și în acesta se află învățături pentru fiecare comunitate de pretutindeni. Cauza greutăților lor este clar arătată“. La începutul capitolului al treilea apostolul Pavel a accentuat faptul că el nu a putut vorbi comunității cu claritatea cu care voia el să vorbească despre taina dumnezeirii. Dezbinările și zavistiile ce existau printre ei dovedeau că ei erau confuzi și slabi din punct de vedere spiritual. Ori, în această stare ei nu puteau aprecia adevărul ce le-ar fi adus ordine în acțiunile și cugetarea lor haotică.

În 1 Corinteni 3, 4—15, Pavel vorbește despre greșeala de a construi pe o altă temelie decît cea care a fost pusă și care este Isus Hristos. El arată că toți aceia care mărturisesc numele Domnului Hristos sînt vase pe care Dumnezeu le folosește pentru îndeplinirea scopu-

lui Său. Ei ar trebui să fie totdeauna, ca și vasele, în cea mai bună stare posibilă pentru a fi folosite de Domnul. Apostolul Pavel dezvoltă acest gînd în restul capitolului, accentuînd în mod deosebit faptul că fiecare credincios este onorat de Dumnezeu ca fiind o parte din locul în care locuiește Duhul Sfînt. De aceea este un privilegiu și o imperioasă datorie a fiecărui ins, de a păstra sfințenia templului lui Dumnezeu în orice împrejurare și astfel a îndepărta orice gînd privind lupta de partide cum și înălțarea de sine. Dacă faptul că biserica lui Dumnezeu este locul de reședință al lui Dumnezeu pe pămînt ar fi ținut viu în mintea tuturor membrilor bisericii nu ar mai fi loc pentru o cugetare independentă și acțiunea contrară voinței descoperite a lui Dumnezeu.

Capitolul patru dezvoltă tema cu privire la ispravniciei spirituale și la voința din partea urmașului consacrat al lui Isus de a nu urmări nimic altceva decît ca scopul Domnului Hristos să poată fi îndeplinit. În planul lui Dumnezeu El încredințează oamenilor slabi, mărginiți, comoara Evangheliei pentru o slujire plină de iubire față de lume (Mat. 28, 19. 20). În ducerea la bun sfîrșit a acestui mandat, trebuie să ne amintim că tot ceea ce sintem și avem vine de la Dumnezeu, că crucea de la Golgota trebuie să fie punctul central în apelul nostru și că întreg universul urmărește desfășurarea dramei veacurilor, care va apăra cu adevărat caracterul vătămat al Dumnezeu-lui și Mîntuitorului nostru (vezi ver. 9). „Există un mare adevăr central ce trebuie mereu avut în vedere în cercetarea Sfințelor Scripturi — și anume, Hristos cel răstignit“.

POPA MIHAIL

SÎNT EU VINOVAȚ ?

În una din dimineți, Domnul Isus Se găsea în curtea Templului din Ierusalim, învățând mulțimea care se adunase în jurul Său. Deodată un zgomot de glasuri îl făcu să-și întrerupă vorbirea și mulțimea își îndreptă privirea spre locul de unde venea acel zgomot. O grupă de Farisei și Cărturari, preinși reprezentanți ai dreptății, ai înaltei moralități și ai strictei împliniri a legii lui Moise, tirau o femeie pe a cărei față se vedea groaza morții. Mulțimea se dădu în lături spre a face loc acestor mai mari ai lui Izrael să se apropie de Isus.

Azvirind-o la picioarele lui Isus și învinuind-o de adulter, moralistii Farisei și Cărturari, cu chip de fățarnic respect se adresară lui Isus cu aceste cuvinte: „Moise, în lege, ne-a poruncit să ucidem cu pietre pe astfel de femei: Tu dar ce zici?” Ioan 8, 5. „Nu putem îngădui un asemenea păcat în mijlocul nostru”, voiau a spune ei.

Isus, citindu-le în inimă ne-sinceritatea și gîncul ascuns de a-L prinde în cuvînt, ca apoi să-L învinuiască și să-L dea morții, nu răspunse niciun cuvînt, ci plecîndu-Se începu să scrie în țărînă. Dar cum învinuitorii acelei femei nu conțineau să ceară a li se răspunde, Isus, ridicîndu-Se și privindu-i în față, le zise: „Cine dintre voi este fără păcat, să arunce cel dintîi cu piatra în ea”; și apoi își continuă scrierea în țărînă.

Intrigați, acești preinși apărători ai moralei își plecară privirea în jos și urmăriră scrisul lui Isus. Dar paloarea începu să acopere fața fiecăruia pe măsură ce scrisul înainta.

Isus ridicase vâlul acoperitor și lăsa să se vadă în toată goliciunea, cine erau de fapt cei care cu atîta paradă de sfințenie învinuiau cu vorbe mari de morală pe femeia trîntită la pămînt,

asteptîndu-și osînda, sub povara ocării ce i se îngrămădea peste ea.

Rînd pe rînd, în țărînă fu scrisă viața intimă, viața în ascuns a acestor preinși moralisti, viața lor de păcate și nelegiuiri legată chiar de această femeie pe care, după ce o aduseseră în această stare, acum luînd chip de păstrători ai curăției morale cereau să fie ucisă cu pietre.

Cu întipărirea pe chipurile lor a groazei că mulțimea norodului avea să-i cunoască în adevărata natură și ființă a lor, fiecare, după ce-și citea viața în scrisul din țărînă, se îndepărta rușinat, urmărit de privirea celor din preajmă care, suriași de schimbarea produsă deodată în semeții Farisei și Cărturari, citeau și ei cele scrise de Isus.

Și cînd niciun glas de acuzare nu se mai auzi în jur, cînd niciunul din aprigii învinuitori și stricții împlinitori ai Legii lui Moise nu se mai văzu, Isus își îndreaptă privirea către sârmana femeie copleșită de durerea ei.

Din clipa în care moralistii Farisei și Cărturari o azviriseră la pămînt ca demnă de oprobriul public și de moarte, ea nu mai îndrăznise să-și ridice privirea, așteptînd din clipă în clipă ca de pe buzele Mintuitorului la fel să se audă cuvîntul învinuitor și ploaia de pietre să cadă asupra capului ei.

Dar iată că nici un rău nu i se face, nici o piatră n-o atinge, tumultul se potolește și nici un glas nu se mai aude împotriva ei... e liniște deplină. Și în această liniște, cînd nu-și dădea încă bine seama ce se petrece în jurul ei, auzi un glas duios întrebînd-o: „Femeie, unde sînt pîrișii tăi? Nimeni nu te-a osîndit?”

Ridicîndu-și capul și deschizîndu-și ochii, cu uimire femeia văzu că în jur nu mai era nimeni, niciunul din aprigii ei învinuitori. Întîlni însă privirea duioasă a lui Isus, și plină de

adîncă tulburare sufletească, incremenită în fața realității că volbura de nori amenințatori cu fulgerile nimicoitoare se risipise, zise cu glas încet: „Nimeni Doamne”. Aștepta însă cu răsuflarea întretăiată să audă ce părere avea Mintuitorul despre ea.

Dar Isus, care îi văzuse toată frămîntarea de suflet, regretul adînc pentru viața pe care o dusese pînă aci, dorința ei sinceră ca de acum înainte, dacă i s-ar mai de ocazia, să pășească pe un drum nou al cinstei și demnității, o privi cu multă iubire, și cu glasul Său duios îi zise: „Nici eu nu te osîndesc”.

Cîtă bucurie cuprinse sufletul ei cînd auzi aceste cuvinte încurajatoare, asemenea unei ancure ce o readuce la viață, cuvinte care-i deschideau perspectivele luminoase ale unei noi umblări.

„Du-te” îi zise Isus, fă din viață un adevărat succes, o fericire pentru tine și pentru alții, „și să nu mai păcătuiești”.

Cîtă împreună simțire, cîtă înțelegere dovedi Isus față de situația acestei femei. Fără să treacă cu vederea păcatul de care se făcuse vinovată, Isus îi oferă o nouă ocazie de ridicare, neuitînd a-i atrage atenția ca nu cumva să mai recadă în greșeala de mai înainte.

Au trecut mulțime de ani din dimineața cînd avu loc această întîmplare în curtea templului din Ierusalim. Dar învățătura ce s-a desprins atunci din ea și care a dat de gîndit celor ce cu fost martori oculari încă își mai păstrează și azi valoarea, avertizînd pe fiecare dintre noi asupra felului umblării noastre pe calea credinței.

S-ar putea ca și azi să se mai găsească cineva care luînd o înfățișare de mare cucernicie să-și ridice glasul în apărarea cinstei, integrității și celei mai înalte moralități și să caute să arunce asupra cuiva cu nepuțință să se apere sau cu un grad de conștiință și de nobleță mai

superior, o vină care deși îi aparține, totuși nu este numai el vinovat de săvârșirea ei.

Trebuie să știm că urmările păcatului afectează în egală măsură, atât pe făptuitor, cât și pe cel ce inițiază aceasta. Adică, atât pe făptuitor, cât și pe inspirator.

Se întâmplă ici și colo să întâlnim în rîndul nostru, persoane care au plăcerea sadică de a chinui, a tortura, a enerva, ducînd pe cel cu care stă de vorbă la exasperare sau la săvârșirea vreunei fapte pe care acesta din urmă o regretă după aceea. Dar acesta n-ar fi ajuns aci, dacă celălalt și-ar fi măsurat cuvintele.

În o mulțime de cazuri există doi vinovați: un vinovat aparent și un vinovat de fapt. Primul este văzut, muștrat, criticat, în vreme ce cel de al doilea stă ascuns sub mantia unei pretense curățenii, ba se poate că ia chiar parte la învinuire.

Faptul acesta nu scuză păcatul, ci ne atrage atenția asupra comportamentului nostru care poate influența spre rău.

Nu toți avem aceeași tărie lăuntrică sau așa cum ne spune apostolul Pavel, unii sîntem „vase mai slabe” iar alții vase mai tari, și tocmai de aceea ei și dă îndemnul să ne sprijinim unii de alții; căci altfel s-ar putea să ne facem vinovați de dărîmarea totală a aproapelui nostru.

Cîte asemenea „vase mai slabe” nu și-au sfărîmat măreția frumuseții și demnității lor în urma îmbătării minții aflată în cupa oferită prin cuvinte amăgitoare de cineva, care poartă vina țîndării unui vas de cea mai aleasă și măiastră lucrare.

S-ar putea ca cineva antrenat pe o pantă a răului să aibă puterea și posibilitatea de a se mai opri, în vreme ce un altul ce s-a avîntat și el pe acest teren primejdios să cadă și să nu se mai ridice. Și astfel cînd cineva din preajma noastră și-a pierdut elanul bucuriei vieții, cînd a pornit pe o cale ce-l

duce sigur la ruină, e bine să ne întrebăm fiecare: Nu cumva sînt eu vinovat de toate acestea?

De fapt, fiecare trebuie să fim păzitorul aproapelui nostru, pentru ca astfel ajutîndu-ne, sprijinîndu-ne, ferindu-ne întreolaltă, să putem urca cu toții fericiți culmile succesului.

Fiece faptă a vieții noastre înriurește pe alții spre bine sau spre rău. Influența noastră tinde sau să ridice sau să coboare; este simțită, pusă în aplicare, și într-o măsură mai mică sau mai mare reprodusă în alții. Dacă prin exemplul nostru ajutăm pe alții în dezvoltarea pricipiilor bune, le dăm putere să facă ce e bine. La rîndul lor ei exercită aceeași influență binefăcătoare asupra altora și în felul acesta sute și mii sînt înriuriți de influența noastră fără să ne dăm seama. Dacă însă prin fapte întărim sau punem în acțiune în alții aceea ce este rău, ne facem părtași ai păcatului lor.

Oricît de restrînsă ar fi sfera noastră, noi totuși exercităm o influență spre bine sau spre rău. Dincolo de cunoștința sau puterea controlului nostru ea înriurește pe alții spre fericire sau blestem.

Că influența noastră ar putea fi o miasmă de moarte spre moarte este un gînd cutremurător, totuși este cu putință. Cine poate socoti pierderea pricinuită prin calea greșită luată de cineva, prin pierderea fericirii vieții. Și totuși o faptă crudă, un cuvînd necugetat din partea noastră, poate exercita o așa profundă influență asupra vieții altuia încît să-i pricinuiască ruina.

„Croiți cărări drepte cu picioarele voastre, pentru ca cel ce șchiopătează să nu se abată din cale, ci mai de grabă să fie vindecat” îndeamnă apostolul Pavel. Ebr. 12, 13.

Cînd viața este atât de frumoasă de trăit, cînd este atîta loc și atîtea posibilități de a fi fericiți cu toții, ne revine fiecare în parte sarcina a veghea

ca nu cumva să răpim celui de lîngă noi bucuria trăirii în aceeaș fericire, ci dimpotrivă ușurîndu-i povara de o clipă a descurajării să-i arătăm curcubeul minunat, să ni-l facem tovarăș de drum al voioșiei și să-l sprijinim a urca împreună înălțimi și culmi, spre a se bucura și el de strălucirea soarelui în apus sau răsărit de astru.

C. ADV.

*

VITA ȘI RAMURILE

Noul Testament ne dezvăluie că țara cunoscută de Domnul nostru era o țară a păstorilor și a viilor. Referirile pastorale se întilnesc prin Noul Testament, de la noaptea cînd păstorii auziră pe îngeri cîntînd, pînă la ziua cînd văzătorul de pe Patmos prinse viziunea Mielului. De asemenea sînt referiri și la vie. Minunate sînt adevărurile și învățăturile spirituale înfățișate de marele Înviător care trăi în Galilea. Adesea El își scoase ilustrațiile din lucrurile din natură. Fie că vorbea despre păstorul din vale sau de via în rod de pe dealuri, învățăturile Sale erau făcute atrăgătoare datorită simplității, frumuseții și adevărilor ce le conținea.

După cum este raportat în al zecelea capitol din Ioan, Domnul Isus declara: „Eu sînt Păstorul cel bun”, și adăugă: „Eu îmi cunosc oile Mele, și ele Mă cunosc pe Mine”. „Oile Mele ascultă glasul Meu: Eu le cunosc, și ele vin după Mine”. „Cum Mă cunoaște pe Mine Tatăl, și cum cunosc Eu pe Tatăl; ci Eu Îmi dau viața pentru oile Mele”; de aceea „Tatăl mă iubește”. Cît de minunată este iubirea Tatălui; Isus voia să ne aducă a înțelege nu numai că Tatăl ne iubește, ci și că Îl iubește pe Isus și mai mult din pricină că își dădu viața ca să ne mîntuiască pe

noi. Diferite religii oferă căi de mîntuire în afara lui Hristos. Ele caută să îndepărteze inimile de iubirea Tatălui umplindu-le cu o înrobitoare temere de Acela care le iubește cu o iubire infinită. Iubirea lui Dumnezeu manifestată în Fiul Său este ceea ce mișcă inima și umple sufletul cu o bucurie sfîntă și o fericită nădejde.

Hristos, adevăratul păstor, este călăuză, ocrotitor și veghetor. El este un ajutor nelipsit, în adevăr un Mîntuitor. Hristos își iubește oile și declară : „Eu le dau viața veșnică, în veac nu vor pieri, și nimeni nu le va smulge din mîna Mea“. Ioan 10, 28. Apoi, spre a înțelege mai deplin temeinicia planului divin și unitatea dumnezeirii, El își declară eterna filiațiune cu Tatăl zicînd : „Tatăl Meu, care mi le-a dat, este mai mare decît toți, și nimeni nu le poate zmulge din mîna Tatălui Meu. Eu și Tatăl una sîntem“. Vers. 29, 30.

Hristos lămurește că noi sîntem darul Tatălui Său față de Sine, rodul muncii Sale. Isa. 53, 11. „Binecuvîntat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvîntat cu tot felul de binecuvîntări duhovnicești, în locurile cerești, în Hristos“. Efes. 1, 3. În adevăr, noi sîntem iubiți și binecuvîntați de Tatăl și Fiul. Cerul nu ar fi putut revărsa nimic altceva mai bun. Deoarece „am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult acum, cînd sîntem împăcați cu El, vom fi mîntuiți prin viața Lui“. Rom. 5, 10.

„Eu sînt adevărata viță, și Tatăl Meu este vierul“. Aci este afirmată unitatea și coordonarea lucrării Tatălui și a Fiului. Cerescul nostru Tată sădi această dumnezeiască viță între noi. Ca vier, niciodată nu a pierdut din ochi sădirea Sa. El veghează cu grijă asupra a ce este al Său.

Marele și puternicul Dumnezeu, infinitul Tată vrea să dea

copiilor Săi o clară dezvăluire a majestății și personalității Sale. El vrea ca ei să înțeleagă mai pe deplin slava și caracterul Lui, al nevăzutului Dumnezeu. De aceea El trimise pe „unicul Său Fi“ pe pămîntul acesta, învăluit în veșmînt omenesc ; El veni cu o vizibilă descoperire a caracterului lui Dumnezeu. În El erau descoperite viața și însușirile veșnicului Tată. Hristos, care este oglindirea slavei Tatălui și întipărirea Ființei Lui“ (Ebrei 1, 3), „Își învălui slava în chip omenesc. El nu era doar „adevărata viață“, ci și „lumina lumii“. Ioan 8, 12.

„Cine poate concepe o mai strînsă și mai intimă legătură cu Hristos decît aceea înfățișată în cuvintele Sale : „Eu sînt Vița, voi sînteți mlădițele ?“ Aci în mod lămurit El dezvăluie unitatea și părtășia dintre Mîntuitor și mîntuit. Degetele sînt separate, însă laolaltă ele alcătuiesc mîna ; picioarele sînt separate, însă ele fac parte din trup și-și iau viața și puterea din trup. Cînd este tăiat degetul sau piciorul, el piere. Tot la fel se întîmplă și cu urmașii lui Hristos — mlădițele cari se despart de Viță, adică de Domnul Hristos.

Continuu trebuie să ne amintim că Hristos este Viața iar urmașii Săi sînt mlădițele. Fără El nu ar fi creștinism. Fără Hristos — Vița, nu ar fi biserică, sau ramuri cu rod. Numai cînd credincioșii stau prinși de vița din care continuu își trag viața prin credință, numai atunci pot aduce „multă roadă“. Însă spre a fi sănătoase și roditoare, mlădițele viței au nevoie să fie foarte mult curățite, tăiate. Mlădițele moarte și bolnave trebuie îndepărtate, ca nu cumva boala să se întindă și să nimicească rodirea întregă. Din fiecă urmaș al lui Hristos trebuie îndepărtat tot ce este uriciune, necinste, mîrșăvie, josnicie. Obiceiurile vicioase și necreștinești, trebuiesc dezrădăcinate, căci altfel otrăvesc izvoarele vieții.

Învățătorul ne îndeamnă a rămîne în El, a menține legătura cu Vița, spre a putea aduce mult rod. Din învățătura dată reiese că una din roadele rămînerii în Hristos va fi continua rugăciune. „Dacă rămîneți în Mine... cereți orice veți vrea, și vi se va da“. Ioan 15, 7. Cunoștința marelui iubiri a lui Hristos pentru urmașii Săi este una din roadele continuei prinderi de Viță. „Cum M-a iubit pe Mine Tatăl, așa v-am iubit și Eu pe voi. Rămîneți în dragostea Mea“. Vers. 9. Iubirea credincioșilor între ei va alcătui încă un alt rod al rămînerii în Hristos, căci El spune : „Aceasta este porunca Mea : să vă iubiți unii pe alții, cum v-am iubit Eu“. Vers. 12. Cel care rămîne în Viță va fi fericit, voios și bucuros în Dumnezeu. Inima lui va fi stăpînită de respect față de lucrurile spirituale și veșnice. De pe buzele sale se va auzi cîntul vioșiei. Faptele sale zilnice vor fi cirmuite de o ascultare iubitoare. În felul acesta Dumnezeu va fi proslăvit în viața creștinului. „Prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit“, a spus Hristos“, „dacă aduceți multă roadă“. În cele din urmă, rodul neîntreprinderi de Viță va fi suprema bucurie a credinciosului. „V-am spus aceste lucruri, pentru ca bucuria Mea să rămînă în voi, și bucuria voastră să fie deplină“ !.

Cel care cunoaște și urmează pe Bunul Păstor ; cel a cărui viață a fost grefată în Hristos, adevărata Viță, nu numai că va fi condus pe căile adevărului și dreptății, ba încă, viața sa va fi umplută de parfumul sfințeniei, va avea gînduri de bine față de alții și va săvîrși fapte bune cari fericesc și bucură. Unirea cu Hristos înseamnă satisfacții acum, bucurii veșnice cum și viață eternă în împărăția slavei.

Pastor :

V. FLORESCU

UN VIU IZVOR DE APE

*Voit-a Dumnezeu din cer să dea-n pustie
Poporului iudeu ieșit din grea robie
O Stîncă ce-l urma cu viu izvor de ape
La el, pe toți cei însetați, deplin s-adape.*

*Sorbit-au din izvor femei, bătrîni, copiii
Și-nviorați au fost în arșița pustii...
Iar Stîncă ce-i urma cu apă-mbelșugată
Era Hristos Isus cu dragostea-I bogată.*

*Și-așa a fost în veac, Hristos, izvor de viață,
Izvor de vindecări, de veșnică speranță,
Izvorul minunat ce tot mai mult sporește
Și pururi pe ai Săi oriunde-i însoțește.*

*Și pururi El va fi același rîu ferice
De viață, ne-nterupt, pornit din vremi antice,
În care se-mpletesc comorile divine
Și-oferă celor sfinți potire arhipline.*

*Slăvit să fii în veci, Părinte-al îndurării
Că ne-ai deschis la toți izvorul vindecării ;
Slăvit să fie Fiul, și Duhul Sfînt să fie
În cer și pe pămînt slăviți pentru vecie.*

D. FLOREA

Curierul
ADVENTIST